

AACHARYA VRUKSHAM

E MAGAZINE OF

SRIRANGAM

SRIMATH ANDAVAN ASRAMAM COVAI

Sri Ram Lalla-Janma Bhoomi Mandir, Ayodhya

**Sri Rama Navami
Special Supplement
17.04.2024**

रामो राजमणिः सदा विजयते रामं रमेशं भजे
रामेणाभिहता निशाचरचमूः रामाय तस्मै नमः ।
रामान्नास्ति परायणंपरतर रामस्य दासोऽस्यहं
रामे चित्तलयस्सदा भवतु मे भो राम मामुद्धर

Inside this SS

S.No.	Topic Tamil 1 to 6 & English 7 to 17	Page No.
1	இராமாயணத்தில் இவர்கள் யார் யார்	5
2	ஸ்ரீ ராமராஜ்யம்	9
3	எழு முனிவர் இராமாயணம்	11
4	ஸ்ரீ ராமரின் 68 தலைமுறை	21
5	ஸ்ரீ இராமாயணத்தில் பிராட்டியின் பெருமை	24
6	ஸ்ரீ இராமாயணம் -சரணாகதி வேதம்	28
7	Versions of Epic Ramayana	32
8	Excerpts from Aranya kandanam	33
9	Raghuveera Gadyam	34
10	Seethakalyanam	35
11	Devas' sharanagathy	40
12	Choodamani Pradhaanam	45
13	Ramayanam-The Indian Epic	46
14	Vibheeshana Carrying Ranga perumal	47
15	Ramayanam	48
16	Ramayana -1: The issue of mismatch of thithi and birth star of Rama	50
17	10 Compelling reasons to Visit Ram Temple at Ayodhya	53

श्री राम राम रामेति रमे रामे मनोरमे ।
सहस्रनाम तत्तुल्यं रामनाम वरानने ॥

Shri Rama Rama Rameti, Rame Rame Manorame;
Sahasrenama tattulyam, Rama Nama Varanane

இராமாயணத்தில் இவர்கள் யார் யார்?

தெரிந்து கொள்வோம்!

1. அகல்யை - ராமரின் அருளால் சாபம் நீங்கப்பெற்றவள்.
2. அகத்தியர் - ராமனுக்கு போர்க்களத்தில் ஆதித்ய ஹ்ருதயம் உபதேசித்த மாமுனிவர்.
3. அகம்பனன் - ராவணனிடம் ராமனைப்பற்றி கோள் சொன்னவன். ராமனின் அம்புக்கு தப்பிப்பிழைத்த அதிசய ராட்சஷன்.
4. அங்கதன் - வாலி, தாரையின் மகன். கிஷ்கிந்தையின் இளவரசன்.
5. அத்திரி - அனுசூயா என்ற பத்தினியின் கணவர். ராமதரிசனம் பெற்றவர்.
6. இந்திரஜித் - ராவணனின் மகன். லட்சுமணனால் அழிந்தவன். மேகநாதன் என்ற பெயரையும் உடையவன்.
7. கரன், தூஷணன் - ராவணனின் தம்பிகள், ராமனின் கையால் அழிந்தவர்கள். ஜனஸ்தானம்என்ற இடத்திற்கு அதிபதிகள்.
8. கபந்தன் - தலையும் காலும் இல்லாத அரக்கன். ராமனால் வதைக்கப்பட்டவன். கந்தர்வ வடிவம் பெற்று ராம லட்சுமணர்கள் கிஷ்கிந்தை செல்ல வழி காட்டியவன்.
9. குகன் - வேடர் தலைவன், படகோட்டி. இராமனுக்கு உடன்பிறவா சகோதரர்!
10. கும்பகர்ணன் - ராவணனின் தம்பி, எப்போதும் பெரும் தூக்கம் தூங்குபவன்.
11. கும்பன் - கும்பகர்ணனின் மகன்.
12. குசத்வஜன் - ஜனகரின் தம்பி, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி ஆகியோரின் தந்தை. பரதசத்ருக்கனின் மாமனார்.
13. கவுசல்யா, கைகேயி, சுமித்திரை - தசரதரின் பட்டத்தரசியர்.
14. சுநைனா - ஜனகரின் மனைவி, சீதையின் தாய்.
15. கவுதமர் - அகல்யையின் கணவர், முனிவர்.
16. சதானந்தர் - அகல்யை, கவுதமரின் மகன். சீதையின் திருமணத்திற்கு வந்த புரோகிதர்.
17. சம்பராசுரன் - இவனுக்கும், தேவர்களுக்கும் நடந்த போரில் தசரதர் தேவர்களுக்கு உதவினார்.
18. சபரி - மதங்க முனிவரின் மாணவ, ராமனை தரிசித்த வள்.
19. சதபலி - வடக்கு திசையில் சீதையை தேடச்சென்றவன்.

20. சம்பாதி - கமுகரசன் ஜடாயுவின் அண்ணன், சீதையைக்காண அங்கதனின் படைக்கு உதவியவன்.
21. சீதா - ராமனின் மனைவி, ஜானகி, வைதேகி, ஜனகநந்தினி, ஜனககுமாரி, மைதிலி ஆகியபெயர்களும் இவளுக்கு உண்டு.
22. சுமந்திரர் - தசரதரின் மந்திரி, தேரோட்டி.
23. சுகர்வன் - கிஷ்கிந்தையின் மன்னன், வாலியின் தம்பி, சூரியபகவானின் அருளால் பிறந்தவன்.
24. சுஷேணன் - வாலியின் மாமனார், வானர மருத்துவன், மேற்கு திசையில் சீதையை தேடச்சென்றவன்.
25. சூர்ப்பணகை - ராவணனின் தங்கை, கணவனை இழந்தவள்.
26. தசரதர் - ராமனின் தந்தை.
27. ததிமுகன் - சுகர்வனின் சித்தப்பா, மதுவனம் என்று பகுதியின் பாதுகாவலர்.
28. தாடகை - காட்டில் வசித்த அரக்கி, ராமனால் கொல்லப்பட்டவள்.
29. தாரை - வாலியின் மனைவி, அங்கதனின் தாய். அறிவில் சிறந்த வானர ராணி.
30. தான்யமாலினி - ராவணனின் இளைய மனைவி.
31. திரிசடை - அரக்கிகளுள் நல்லவள், சீதைக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியவள்.
32. திரிசிரஸ் - ராவணனின் தம்பியான கரனின் சேனாதிபதி.
33. நளன் - பொறியியல் அறிந்த வானர வீரன், விஸ்வகர்மாவின் மகன், கடலின் மீது இலங்கைக்கு பாலம் கட்டியவர்.
34. நாரதர் - பிரம்மாவின் மனத்தில் பிறந்தவர், கலக முனிவர்.
35. நிகும்பன் - கும்பகர்ணனின் மகன்.
36. நீலன் - வானர வீரன் நளனின் நண்பன், வானர சேனாதிபதி, அக்னி தேவனின் அருளால் பிறந்தவன்.
37. பரசுராமர் - விஷ்ணுவின் அவதாரம், ஜமத்கனியின் மகன், ராமனுடன் போரிட்டவர்.
38. பரத்வாஜர் - பிராயாகை அருகே ஆசிரமம் அமைத்திருந்த முனிவர்.
39. பரதன் - கைகேயியின் மகன், ராமனின் தம்பி.
40. மந்தரை - கைகேயியுடன் கேகய நாட்டிலிருந்து அயோத்திக்கு வந்த வேலைக்காரி, கூனி என்றும் சொல்வர்.
41. மதங்கர் - தவ முனிவர்.

42. மண்டோதரி - தேவலோக சிற்பியான மயனின் மகள், ராவணனின் பட்டத்தரசி, இந்திரஜித்தின் தாய்.
43. மாரீசன், சுபாகு - தாடகையின் மகன்கள். ராமனால் வதம் செய்யப்பட்டவர்கள், மாரீசன் மாய மானாக வந்தவன்.
44. மால்யவான் - ராவணனின் தாய்வழிப்பாட்டன்.
45. மாதலி - இந்திரனின் தேரோட்டி.
46. யுதாஜித் - கைகேயியின் தம்பி, பரதனின் தாய்மாமன்.
47. ராவணன் - மிச்ரவா என்பரின் மகன், குபேரனின் தம்பி, புலஸ்திய முனிவரின் பேரன்.
48. ராமன் - ராமாயண கதாநாயகன்.
49. ரிஷ்யசிசுருங்கர் - புத்திரகாமேஷ்டிசெய்த முனிவர்.
50. ருமை - சுகரீவனின் மனைவி, வாலியால் கவரப்பட்டவள்.
51. லங்காதேவி - இலங்கையின் காவல் தெய்வம்.
52. வசிஷ்டர் - தசரதனின் குலகுரு, அருந்ததியின் கணவர்.
53. மார்க்கண்டேயர், மவுத்கல்யர், வாமதேவர், காஷ்யபர், கார்த்தியாயனர், கவுதமர், ஜாபாலி - தசரதரின் மற்ற குருமார்கள்.
54. வருணன் (சமுத்திரராஜன்) - கடலரசன், தன்மீது அணை கட்ட ராமனை அனுமதித்ததன்.
55. வால்மீகி - ராமாயணத்தை எழுதியவர். ரத்னாகரன் என்பது இயற்பெயர், கொள்ளைக்காரனாக இருந்தவர், ராமனின் மகன் குசனுக்க ராமாயணம் போதித்தவர், சீதைக்கு அடைக்கலம் அளித்தவர்.
56. வாலி - இந்திரனின் அருளால் பிறந்த வானர வேந்தன்.
57. விஸ்வாமிதரர் - ராமனுக்கு அஸ்திரவித்தை போதித்தவர், சீதா - ராமன் திருமணத்திற்கு காரணமானவர்.
58. விராதன் - தண்டகவனத்தில் வசித்த அரக்கன், ராமனால் சாபம் தீர்ந்தவன்.
59. விபீஷணன் - ராவணனின் தம்பி, ராமனிடம் அடைக்கலம் அடைந்தவன்.
60. வினதன் - கிழக்குத்திசையில் சீதையை தேடச் சென்றவன்.
61. ஜடாயு - கமுகரசன் சம்பாதியின் தம்பி, தசரதனின் தோழன், சீதைக்காக ராவணனுடன் போராடி உயிர்நீத்தவன்.
62. ஜனகர் - சீதை, ஊர்மிளாவின் தந்தை.
63. ஊர்மிளா - லட்சுமணனின் மனைவி.

64. ஜாம்பவான் - கரடி வேந்தர், பிரம்மாவின் அருள்பெற்று பிறந்தவர்.

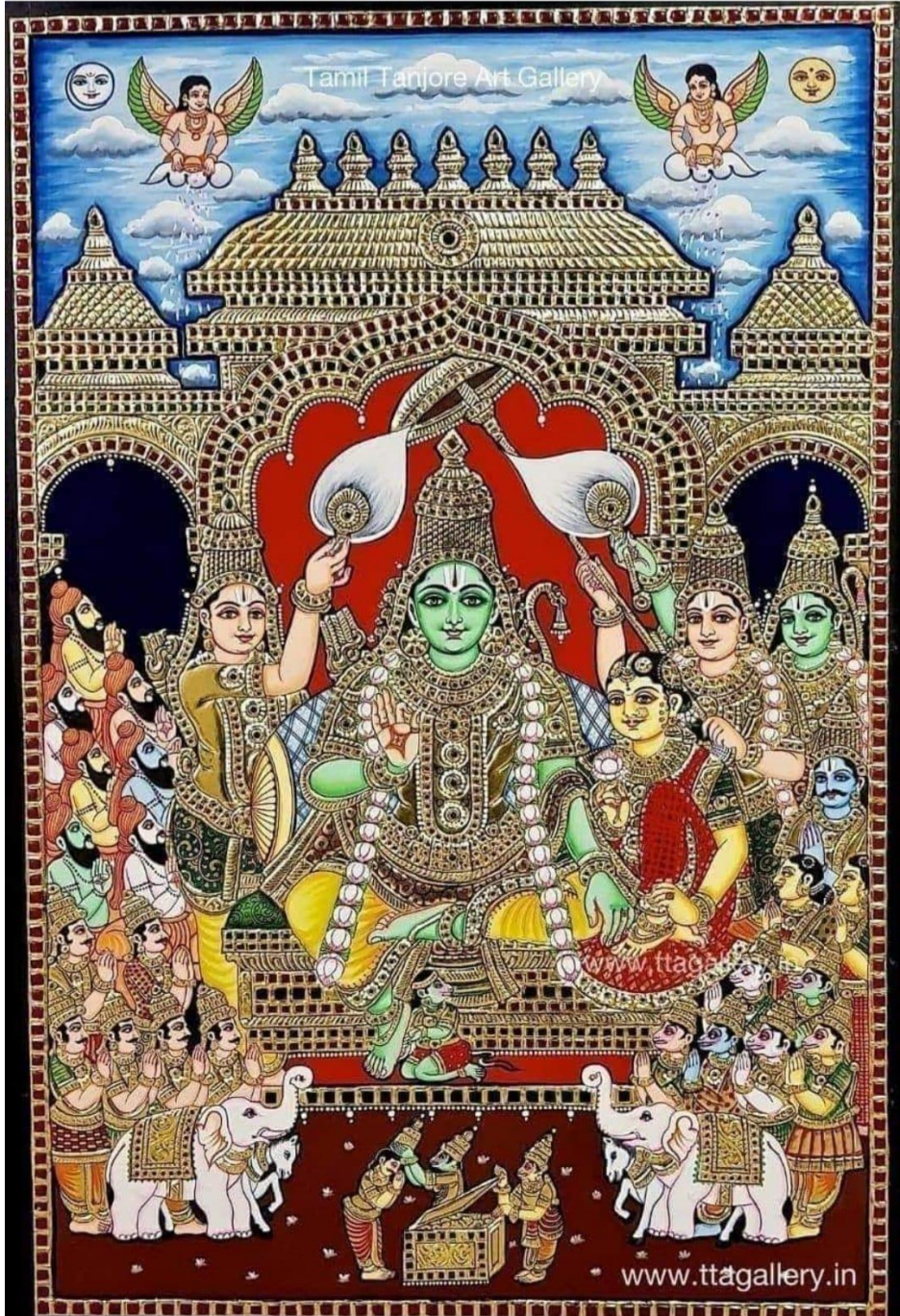
65. அனுமான் - அஞ்சனை, கேசரி ஆகியோருக்கு வாயுபகவானின் அருளால் பிறந்தவன், ஆஞ்சநேயன், மாருதி ஆகியவை வேறு பெயர்கள்.

66. ஸ்வயம்பிரபை - குகையில் வாழ்ந்த தபஸ்வினி, குரங்குப் படையினருக்கு உணவிட்டவள்.

67. மாண்டவி - பரதனின் மனைவி.

68. சுருதகீர்த்தி - சத்ருக்கனனின் மனைவி.

(தெரிந்தவை சில, விடுபட்டவை பல!)

தீகட்டாத தெள்ளமுதத் துளிகள்.....

(நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீ உ.வே.வாஸுதேவாச்சாரியார், திருவனந்தபுரம்)

ஸ்ரீராமராஜ்யம்

ராமராஜ்யம் என்பது இப்போது ஊரெங்கும் பேச்சாக இருக்கிறது; ராமராஜ்யத்தில் அப்படி என்ன விசேஷம்? அதை இப்போது பேசக் காரணம் என்ன? அது இந்த காலத்தில் எப்படி பொருந்துகிறது? பார்க்கலாம்.

பெருமாள் ஸ்ரீராமன் ராஜ்யம் ஆண்ட போது, ஊரெங்கும் ராமன், ராமன் என்கிற பேச்சாகவே இருந்ததாம் ; எங்கும் எப்போதும் நல்லது நடக்கிறது ; எல்லாரும் எப்போதும் ஸ்ரீராமனை வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள் ; நல்ல மஹாராஜா இருப்பதால் தான் நல்ல மழை, செழிப்பு, மகிழ்ச்சி, தர்மம் முதலிய எல்லாம் இருந்ததாக மக்கள் நினைத்தனர்.

இப்போதும் கூட அயோத்தியில் ஸ்ரீராம ஜென்ம பூமியில் கோயில் கட்டி சம்ப்ரோகடிணம் செய்த நாட்களில் எல்லா ஊடகங்களிலும், பத்திரிக்கைகளிலும் குழுக்களிலும் கோவில்களிலும் ராமன், ராமன் என்கிற பேச்சே இருந்தது ; அதனால், அன்று போல இன்றும் ராம ராஜ்யம் தழைக்குமா என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

அப்படி ராம ராஜ்யத்தில் என்ன விசேஷம்? பல நூறு விஷயங்கள் உள்ளன ; முக்கியமான நான்கு பார்ப்போம்.

ஸ்ரீராமராஜ்யத்தில் மக்கள் எல்லாரும் அவரவர் கடமையை தவறாமல் செய்து திருப்தியாக இருந்தனர் ; மற்றவனுக்கு உரியது எனக்கு வேண்டும் என்றெல்லாம் போட்டி போடவில்லை.

இந்த மனப்பான்மை இல்லாதவர்கள் அண்ணன்-தம்பிகள் ஆக இருந்தால் கூட, சண்டை போட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள் ; அதைத் தான் ராம ராஜ்யத்துக்கு வெளியே வாலி-சுகர்வர்கள் விஷயத்தில் பார்க்கிறோம் ; பிற அரச குலங்களில் தகப்பனைக் கொன்று தனயன் அரசேறினான் என்று சரித்தரத்தில் படிக்கிறோம் ; இங்கு உறவுகள் கூட கடமையை மீறுவதில்லை.

பெண்களுக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் இல்லாமல் முழு பாதுகாப்பு இருந்தது ; ஸ்ரீராமராஜ்யத்துக்கு வெளியே தண்டகாரணயத்தில் ஸீதாதேவிக்கே பாதுகாப்பு இல்லை ; கிஷ்கிந்தையில், தாரா-ருமா தேவிகளுக்கு கூட ஒருவிதமான அலைக்கழிப்புதான் இருந்தது ; ஆனால் ராமராஜ்யத்தில் பெண்களுக்கு முழு பாதுகாப்பு முக்கியம் என்று பெருமானே ஸ்ரீபரதாழ்வானிடம் சொல்கிறார்.

ஆன்மிகமும் பக்தியும் கொடி கட்டி பறந்தது ; அதே சமயம் அவரவர்கள் தம்தம் தெய்வங்களை போற்றினர் ; ஸ்ரீராமன் பெரிய பெருமானை பூஜித்தார் ; அயோத்தியில்

பெண்கள் கூட தம் விருப்பப்படி எல்லா தேவர்களையும் ஸ்ரீராமனின் நன்மையை பொருட்டு வணங்கினர் என்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் சொல்கிறது ; நாட்டினான் தெய்வம் ளங்கும் நல்லதோர் அருள்தன்னாலே என்னும் பெருமாள் மனப்பாங்கு இது.

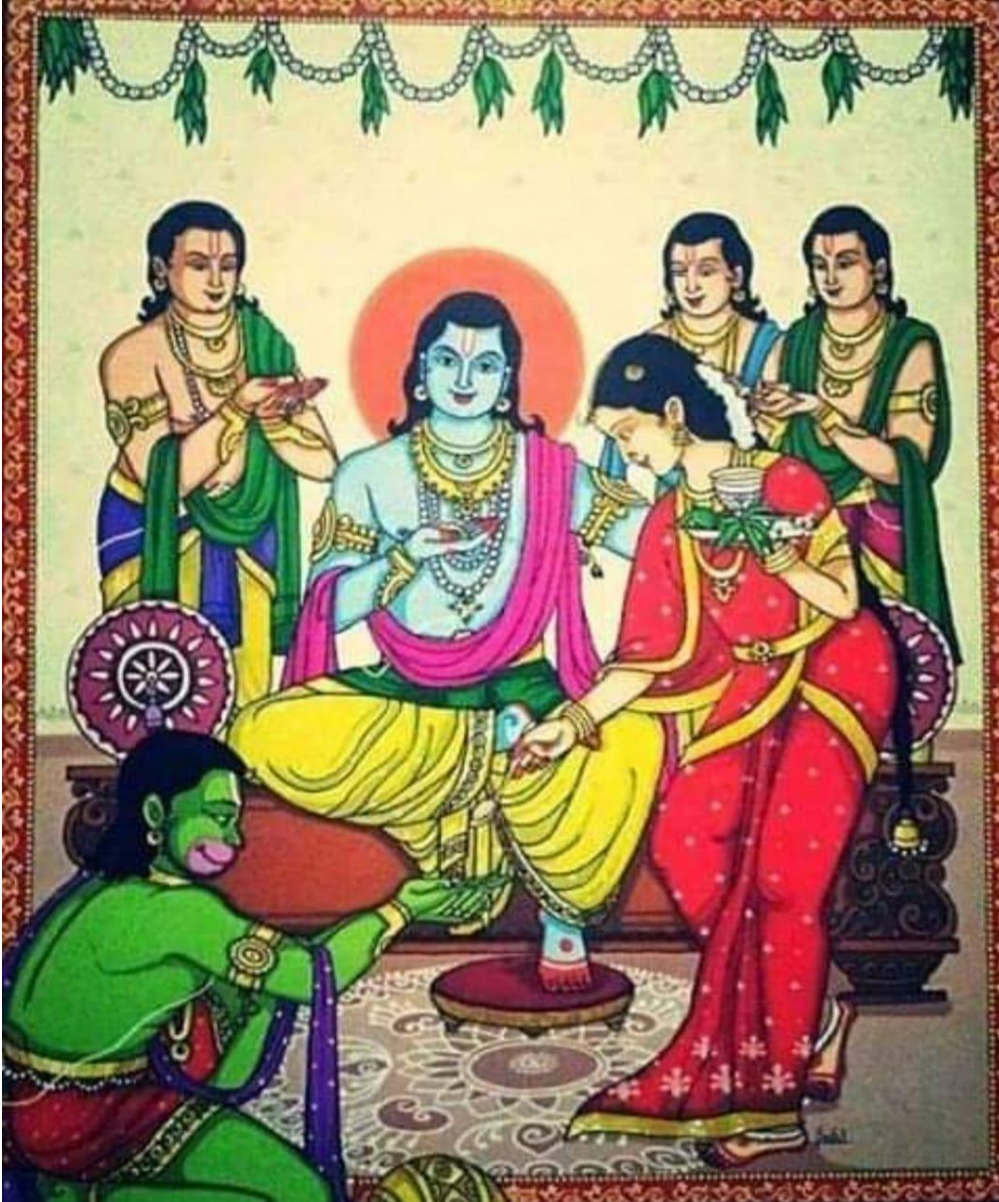
அவரவர்களது மத விஷயத்தில் வேறு யாரும் குறுக்கிடுவது கிடையாது ; மதமாற்றம், மதகலஹம் எதுவும் கிடையாது. அதே மக்களே பின்னர் மெதுவாக பாதுகையை பூஜிக்கும் மதத்துக்கு மாறி வந்தனர்.

வரவு-செலவு கணக்கில் (பட்ஜெட்) துளியும் பற்றாக்குறை கிடையாது என்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் சொல்கிறது. அதிக வரி கிடையாது; வரி ஏய்ப்பு கிடையவே கிடையாது ; மாதாமாதம் சம்பளம் தவறாது -இதெல்லாம் சில குறிப்புகள்.

வேறு என்ன வேணும்?

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமராஜ்யம் வேண்டும் என ஆசைப்படுவது சரிதானே!

பிரார்த்திப்போம்.

எழுமுனிவர் இராமாயணம்

(ஸப்தரிஷி ராமாயண ஸ்தோத்ரம்)

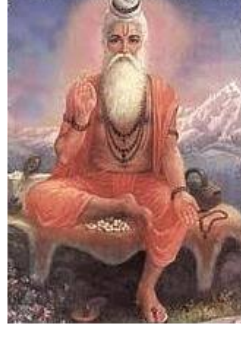
தமிழ்க்கவிதையாக்கும் சிறு முயற்சி: க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன், புண்ணியபுரி(பூனா)

முன்னுரை:

உலகில் பலவிதமான இராமாயண படைப்புகள் ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள், கவிஞர் பெருமக்கள், இராமனுக்கு அடியார்கள், சங்கீத வித்வான்கள் போன்றோர் மூலமாக மக்களை அடைந்து பக்தியையும், பண்புகளையும், பரப்பி வருகின்றன. இவற்றைப் படிப்பதாலும், பாடி மகிழ்வதாலும் நாம் அடைகின்ற இன்பத்தைச் சொல்லி முடியாது. உதாரணமாக, வால்மீகி இராமாயணம், குலசேகர இராமாயணம், கம்ப இராமாயணம், ஹனுமான் சாலீஸா, பாசுரப் படி இராமாயணம், தியாகராஜ க்ருதிகள், கீர்த்தனைகள், இவையெல்லாமே அவற்றுள் சில. ஒருவர் பாடியதைக் காட்டிலும் ஏழு ரிஷிகளும் பாடி ஸ்ரீராமன் புகழை இந்தப் பூவுலகில் நிலை நாட்டியதும் உண்டு. அந்த வகையில், வெகு பிரசித்தமாக ஸப்தரிஷி ராமாயணம் என்ற பெயரோடு விளங்கும் ஸமஸ்க்ருத ஸ்தோத்ரம் சிறப்பான ஒன்று ஆகும். அதற்கு காரணம், ஒவ்வொரு முனிவராக, ஏழு முனிவர்களும், தங்களுக்கு பிடித்த ஸ்ரீராமன் சரிதத்தில், ஒவ்வொரு காண்டத்தையும் பாடி, ஸ்ரீராமனைத் துதிக்கின்றதாக அத்தனை பலனையும் அளிக்க வல்லது. ஆதலால், ஒவ்வொரு முனிவரும் தங்களுக்குப் பிடித்த இராம காதையின் பகுதிகளைப் பாடி, இராமனின் திருவருளைப் பெற வழியும் காட்டி உள்ளனர். இத்தகைய உயர்ந்த தவ முனிவர்களும், அவர்களது திருவாயினால் மலர்ந்த ஸ்ரீராம கதைப் பகுதிகளின் விவரங்களும் கீழ்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

1. ஸ்ரீகஸ்யப முனி. ~ பால காண்டம்
2. ஸ்ரீஅத்ரி முனி. ~ அயோத்யா காண்டம்
3. ஸ்ரீ பரத்வாஜ முனி. ~ ஆரண்ய காண்டம்
4. ஸ்ரீ விஸ்வாமித்ர முனி. ~ கிஷ்கிந்தா காண்டம்
5. ஸ்ரீ கௌதம முனி. ~ ஸுந்தர காண்டம்
6. ஸ்ரீ ஜமதக்னி முனி. ~ யுத்த காண்டம்
7. ஸ்ரீ வஸிஷ்ட முனி. ~ உத்தர காண்டம்

இவ்விதமாக, ஏழு முனிவர்களின் இதய இராமாயணம் இங்கே மொழி பெயர்க்கப் பட்டு தமிழ்க் கவிதைகளில் வடிக்க முயலும் இந்த சிறியன். அந்த ஸ்ரீராமனின் திருவடிகளில் பணிந்தும், ஆசார்யன் பாதுகைகளைத் தொழுதும் இந்தப் பணியை செவ்வனே முடிக்க அவர்களே அடியேனுக்கு பலமும், பயனுமாக இருக்க வேண்டும். அடியேன் அஞ்ஞானத்தால் ஏதேனும் தவறுகள் காணில், அதனை மன்னித்து, பொருள் காணில், ஆசி கூறி வாழ்த்துங்கள்... அதுவே அடியேன் பாக்கியம்... இனி ஸப்தரிஷி ராமாயணம் என்னும் கடலை அடியேனை கடத்துவிக்க அந்த ஸ்ரீராமபிரானே அருள் செய்ய வேண்டும்.....ஒவ்வொரு காண்டமாய் காணலாம்...வாருங்கள்....

1. பாலகாண்டம்: ஸ்ரீகஸ்யப முனிவர் அருளியது

அவனிபுகழ் ரகுலத்து திலகனாய் அவதரித்தவராம்;

அரசன்தச ரதன் அவன் யாகபலனாய் உதித்தவராம்;

உரியபல சாத்திரவித்தை முறையாகக் கற்றவராம்;

உயர்கௌசிக முனிசொல்லி யாகசாலை காத்தவராம்;

மாண்டிடத் தாடகையும் அரக்கரையும் வென்றவராம்;

மீண்டெழுந்த கல் அகலிகை மாதெனச் செய்தவராம்;

முனிவரை தொடர்ந்து ஜனகர்தேசம் அடைந்தவராம்;

முக்கணத்தனுசை சபையில் அசாகயமாய் முறித்தவராம்;

புரமுறபரசு முனிவன்தவப் பலன்முழுதும் அழித்தவராம்;

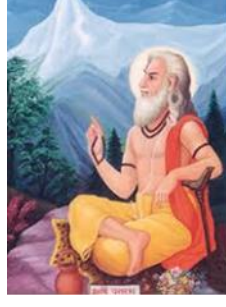
புவிமகளாம் சீதையைமணம் பொலிந்திடவே முடித்தவராம்;

அயோத்தியரும் வாழ்த்திடவே இல்லறத்தில் வாழ்ந்தவராம்;

ஆதிமுனி கஸ்யபரின் அருளிதயமாய் வாழ்பவராம்;

.....(1)

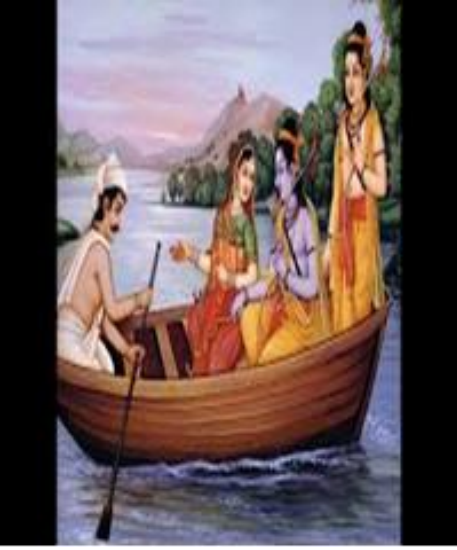
2. அயோத்யா காண்டம்: ஸ்ரீ அத்ரி முனிவர் அருளியது

இருள்வடிவம் தாசிமந்தரை கைகேயிமனம் அறிந்தவராம்;
இனியபட்டாபி ஷேகமுடிவில் மாற்றம்தனை உணர்ந்தவராம்;
தன்சிற்றன்னை சொல்கேட்டு தன்னரசு துறந்தவராம்;
தயரதன்தந்த வரம்கேட்டு வனவாழ்வை ஏற்றவராம்;
இளையவனும் இனியவளும் தொடரநாடு ஒழிந்தவராம்;
ஈரேழு வருடகாலம் கானகத்திடை கழித்தவராம்;
தந்தைவாக்கு காக்கவேண்டி கடமையென மதித்தவராம்;
தயரதன்மூர்ச்சை ஆனபோதும் தனயன்நிலை எடுத்தவராம்;
அயோத்யா காண்டமிதில் அத்ரிமுனி சொன்னவராம்;
ஆரண்யம் இராமன்புக தானும்சோகம் கொண்டவராம்;
.....(2)

3. ஆரண்ய காண்டம்: ஸ்ரீ பரத்வாஜ முனிவர் அருளியது
வாக்குதந்தைவழி வாராபோதும் வாயுரைத்த வேதமென்றாராம்;
வனமேயது என்றபோதும் வாட்டம்சோரம் காட்டாதவராம்;
குடைமுடிகள் குறையிருந்தும் குணங்கள்மேவு கொற்றவராம்;
சடைமுடியாடை தரித்தும்நெஞ்சில் சஞ்சலம் அற்றவராம்;
குகன்ஓடம் கடத்தகங்கை தனதுதோழன் என்றவராம்;
குணம்காட்டியவன் வழியதிலே சித்திரகூடம் சென்றவராம்;
பரதன்சொல்ல தந்தைபிரிவறிந்து கிரியைகள் செய்தவராம்;
பரிவோடதம் பாதுகைதந்து தண்டகாரண்யம் சேர்ந்தனராம்;
தமிழ்முனியாம் அகத்தியரிடம் வரிவில் பெற்றவராம்;
தகைவுசால் பரத்வாஜர் முனிபாடிப் போற்றியவராம்; .....(3)

4. கிஷ்கிந்தா காண்டம்: ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் அருளியது

அகத்தியன் சொல்வழி இராகவன்தன்வழி சேர்த்தவராம்;

அவரது ஆசியால் வீரத்தால் தவவேள்விகள் காத்தவராம்;

பஞ்சவடிதங்கி முனிவர் பகைபயங்கள் போக்கியவராம்;

பண்புதவறி வந்ததூர்ப்பனகை மூக்குகாது நீக்கியவராம்;

கரதூடணமார்ச மாயமான்மரிய அழித்தவராம்;

கரியவாலி வீழ்த்திஇளைய வானர அரசு அளித்தவராம்;

வேண்டிய சுகர்வன் தோழமைதனை நாட்டியவராம்;

ஆண்டிட தாரைவழியென அவனுக்கு மணிமுடி சூட்டியவராம்;

சிரமங்கள் நீக்கிட வானரப்படையவை உதவிடப் பெற்றவராம்;

சீர்முனி விஸ்வாமித்திரர் இதையேபாடலால் கற்றவராம்;

.....(4)

*****

5. ஸுந்தர காண்டம்: ஸ்ரீ கௌதம முனிவர் அருளியது
மாசறுதேவியின் பிரிவால் மனத்துயர் வாய்த்தவராம்;
தாசரதிதூதன் அனுமனைக் கடல் தாண்டிட வைத்தவராம்;
சீதனஜனகன் மகளை அனுமன் அசோக வனத்திடை கண்டவராம்;
சீராமனின் கணையாழி தர சீதை மகிழ்வு கொண்டவராம்;
தாயவள் தந்திட்ட சூடாமணி தலைவைத்து பூசித்தவராம்;
ஏவிய அரக்க அட்சயகுமார கூட்டசேனையை ஒசித்தவராம்;
விலங்கைத்தான் வாலிலேதான் தீயவர் தீவைத்தாராம்;
இலங்கைத்தீவை வைத்ததீ தாயின் கற்புத்தீயே என்பாராம்;
தாயைக்கண்டேன் அனுமன் கூறிட அகத்தால் மகிழ்ந்தவராம்;
காவியம்பாடி கவிகௌதமனும் பாடலால் மொழிந்தவராம்
.....(5)

6. யுத்த காண்டம்: ஸ்ரீ ஜமதக்னி முனிவர் அருளியது
இராமனின்தலைமை இலங்கைகடல்வழி சென்றிடத் தேர்ந்தவராம்;
வானரச்சேனை நளந்துணையால் அணைகட்டிடச் சேர்ந்திவராம்;
மதிள்நகர் பொடிபட வரிசிலைவலவன் சரங்களை எரிந்தவராம்;
அதிரடிப்படை கும்பகர்ண சனவகையரை அறமுற அழித்தவராம்;
தருமராமன் தசமுகன்காமத்தை இருதயத்துள்வரை துளைத்தவராம்;
ஜயரகுராமன் விபீடணற்கே இலங்கைமணிமுடி அளித்தவராம்;
பூமிமகள் சீதையுடன்தான் புட்பகவிமானத்தில் ஆரோகனித்தவராம்;
இராமபாதுகை அரசைநடத்திய பரதனைதானே அணைத்தவராம்;
பொறுப்பால்சுடி புகழ்ந்திட அயோத்தி அரசினை ஏற்றவராம்;
குறிப்பால் ஜமதக்னி முனி யுத்தகாண்டமாய் போற்றியவராம்;
.....(6)

Sri Ramar - Thiruvaheendrapuram

7. உத்தர காண்டம்: ஸ்ரீ வஸிஷ்ட முனிவர் அருளியது

அங்கண்நெடுமதிள் அயோத்தியில் அணியரசை உய்வித்தவராம்;

ஆண்டுகள் பலப்பல ஆண்டபடி மக்கள் வாழ்ந்திட செய்வித்தவராம்;

இராமநாம இராஜ்யம் மக்கள்வாழ்வுநிலை செய்தவராம்;

கேடமம்யாவும் குடிகள்பெற அருள்மழையாய் பெய்தவராம்;

நலங்கள்மேவி பலன்கள் தரும்அசுவ யாகமதை முடித்தவராம்;

குங்கள்சேர குடிகள்உயர தருமபரி பாலனமே நடத்தியவராம்;

உலகமுய்யத் தம்திருவயிறு மக்கள்புகழை அடைந்தவராம்;

பலகாலம் புவியாண்டு சகோதரர் புத்ரருக்கு அளித்தவராம்;

தயரதராமன் அவதாரமநிறைய சரயுதீரத்தில் முடித்தவராம்

இயம்பினார்வசிட்டர், இராமனே மனதிற்கு இனியவராம்;

.....(7)

Sri Dharba Sayana Sri Ramar - Thirupullani

8. பாசுரப் பலன்: எழு முனிவர்களும்

அகிலம்தனில் துதிதுதிக்க இராம நாம ஜபம் என்பவராம்;
 அருங்கவிகள் எழுமுனிவர் தம்காண்டங்களில் சொன்னவராம்;
 மதுரகவி பாடலினை எவர் கண்செவிவாய் மனதால் பருகுவாராம்
 மண்ணிலவரே மாசிலாபுகழும் மாசெல்வமும் பெறுபவாராம்;
 வியனுலக மால்பதமும் கல்வியோடு வித்தை அடைபவராம்;
 பயன்களாகஇப் பாடல்களால் பாக்கியங்களே உடையவராம்;
 மகிழ்ச்சியால் புத்ரபௌத்ர மழலையர்கள் கொள்பவராம்;
 புகழ்ச்சிசேர தேசிகம் பரவ இராமநாம மகிமை சொல்பவராம்;
 இராமராம்ராம் என இதயத்தால் தினம் பாராயணம் செய்பவராம்;
 தாம்அவர்தாம் இராமன் தளிரடியில் அருளுடன் வாழ்பவராம்;
 ராம்ராம் என்னும்நாமம் சொல்லும்சொல்லில் வாழ்பவராம்;
 இம்மைமறுமை ஜனனம்மரணம் இன்றித் தீர்ப்பவராம்;

.....(8)

சுபமஸ்து

இராம நவமியில் சக்ரவர்த்தித் திருமகனின் திருவடிகளில் பிரார்த்திக்கும் இந்நாளில், அடியேனையும் ஒருபொருளாக்கி இராமன் திருவடிக்கு பல்லாண்டு பாடவைத்த ஆசார்யன் அருளுக்கும் பல்லாண்டு பாடும், அடியேன் க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன், புண்ணியபுரி(பூனா)

**Sri Sita Lakshmana Bharata Shatrughna Hanumath sametha Sri Pattabhiraman
(Pudu Agraharam, Thiruvaiyaru, Thanjavur)**

Sri Ramaswamy - Kumbakonam

ஸ்ரீ ராமரின் 68 தலைமுறை முன்னோர்களை தெரிந்து கொள்வோம்

1. பிரம்மாவின் மகன் -மரீசீ
2. மரீசீயின் மகன்- கஷ்யபர்
3. கஷ்யபரின் மகன் -விவஸ்வான்
4. விவஸ்வானின் மகன்- மனு
5. மனுவின் மகன் -இஷ்வாகு
6. இஷ்வாகுவின் மகன் -விசுகூடி
7. விசுகூடியின் மகன்- புரண்ஜயா
8. புரண்ஜயாவின் மகன் அணரன்யா
9. அணரன்யாவின் மகன் -ப்ருது
10. ப்ருதுவின் மகன்- விஷ்வாகஷா
11. விஷ்வாகஷாவின் மகன் -ஆர்தரா
12. ஆர்தராவின் மகன் யுவான்ஷ்வா-1
13. யுவான்ஷ்வாவின் மகன் ஷ்ரவஷ்ட்
14. ஷ்ரவஷ்டின் மகன் -வ்ரதஷ்வா
15. வ்ரதஷ்வாவின் மகன் -குவலஷ்வா
16. குவலஷ்வாவின் மகன் - த்ருதஷ்வா
17. த்ருதஷ்வாவின் மகன் -ப்ரோமத்
18. ப்ரோமத்தின் மகன்- ஹர்யஷ்வா
19. ஹர்யஷ்வாவின் மகன் -நிகும்ப்
20. நிகும்பின் மகன் -சன்டஷ்வா
21. சன்டஷ்வாவின் மகன் க்ருஷ்வா
22. க்ருஷ்வாவின் மகன் ப்ரஸன்ஜீத்
23. ப்ரஸன்ஜீத்தின் மகன் யுவான்ஷ்வா-2
24. யுவான்ஷ்வாவின் மகன் மன்தாத்தா
25. மன்தாத்தாவின் மகன் அம்பரீஷா
26. அம்பரீஷாவின் மகன் ஹரிதா
27. ஹரிதாவின் மகன் த்ரதஸ்யு
28. த்ரதஸ்யுவின் மகன் -ஷம்பூத்
29. ஷம்பூத்தின் மகன்- அனரன்யா-2

30. அனரண்யாவின் மகன் - த்ரஷஸ்தஸ்வா
31. த்ரஷஸ்தஸ்வாவின் மகன் ஹர்யஷ்வா 2
32. ஹர்யஷ்வாவின் மகன் -வஸுமான்
33. வஸுமாவின் மகன்- த்ரிதன்வா
34. த்ரிதன்வாவின் மகன் த்ரிஅருணா
35. த்ரிஅருணாவின் மகன் -திரிசங்கு
36. திரிசங்கு வின் மகன் ஹரிசந்திரன்
37. ஹரிசந்திரனின் மகன் ரோஹிதாஷ்வா
38. ரோஹிதாஷ்வாவின் மகன் ஹரித்
39. ஹரித்தின் மகன் -சன்சு
40. சன்சுவின் மகன் -விஜய்
41. விஜயின் மகன் -ருருக்
42. ருருக்கின் மகன் -வ்ருகா
43. வ்ருகாவின் மகன் -பாஹு
44. பாஹுவின் மகன்- சாஹாரா
45. சாஹாராவின் மகன் -அசமஞ்சன்
46. அசமஞ்சனின் மகன் -அன்ஷுமன்
47. அன்ஷுமனின் மகன் -திலீபன்
48. திலீபனின் மகன்- பகீரதன்
49. பகீரதனின் மகன் -ஷ்ருத்
50. ஷ்ருத்தின் மகன் -நபக்
51. நபக்கின் மகன்- அம்பரீஷ்
52. அம்பரீஷனின் மகன் -சிந்து த்வீப்
53. சிந்து த்வீப்பின் மகன்- ப்ரதயு
54. ப்ரதயுவின் மகன் -ஸ்ருது பர்ணா
55. ஸ்ருது பர்ணாவின் மகன் சர்வகாமா
56. சர்வகாமாவின் மகன்- ஸுதஸ்
57. ஸுதஸின் மகன் -மித்ரஷா
58. மித்ரஷாவின் மகன்- சர்வகாமா 2
59. சர்வகாமாவின் மகன் அனன்ரண்யா3
60. அனன்ரண்யாவின் மகன் -நிக்னா

61. நிக்னாவின் மகன்- ரகு
62. ரகுவின் மகன் -துலிது
63. துலிதுவின் மகன் - கட்வாங் திலீபன்
64. கட்வாங் திலீபனின் மகன் - ரகு2
65. ரகுவின் மகன் - அஜன்
66. அஜனின் மகன் - தசரதன்
67. தசரதனின் மகன்
68. *ஸ்ரீ ரகு ராமன்*

இப்படி 68 பரம்பரை கொண்டது ஸ்ரீ ராமரின் தலைமுறை
ஸ்ரீ ராமரின் குல வம்சத்தை பற்றி அறிவதே பெரிய பாக்க்யம்.

நமக்கெல்லாம் நம்முடைய 3 தலைமுறை தெரிந்தாலே பெரிய விஷயம்.

ஜெய் ஸ்ரீ ராம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் - பிராட்டியின் பெருமை

[ஸ்ரீ உ.வே. அழிகுர் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமி, மயிலை]

முன்குறிப்பு ஸ்ரீமத்ராமாயணம் அருளிய வால்மீகி மஹர்ஷி அதனை "ஸீதாயா சரிதம்" என்று சொல்கிறார்: ராமாயணம் மொத்தமும் பிராட்டியின் சரிதமாம்; ஆமாம்; பாலகாண்டத்தில் பெருமாள்தானே போய் பிராட்டியை வில் முறித்து மணந்தார்; அயோத்யாகாண்டத்தில், பெருமாள் காட்டுக்கு போனது என்ன பெரிய விஷயம்? நானும் வருவேன் என்று அடம் பிடித்து, தன் தர்மபத்னி தர்மத்தை நிலைநாட்டினாரே! அதுதானே பெருமை: இப்படியே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் மொத்தமும் பார்க்கலாம்; முக்கியமாக, ஸுந்தரகாண்டத்தில், மருந்துக்குக் கூட பெருமாள் கதை கிடையாது; மொத்தமும் பிராட்டி பெருமைதான்; அப்படியான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பிராட்டியின் பெருமையை கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

"அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜனகாத்மஜா" என்பது முக்கியமான வாக்யம்; அளவிட முடியாத பெருமை கொண்ட ஸீதாபிராட்டி யாருக்கு பத்னியாக இருக்கிறாரோ, அந்த ராமன் எனும் தேஜஸ் அளவிட முடியாதது" என்று அர்த்தம். இது மாரீசன் சொல்லும் வாக்யம்; முதலில் சாபவசத்தால், அசுரனாக இருந்தாலும், பின்னர் திருந்திய அவன் சரியாகப் புரிந்து கொண்டான்; அளவற்ற பெருமை என்பது பெருமானுக்கு மட்டுமல்ல; பிராட்டிக்கும் உண்டு என்பதை சொல்கிறான்; இதைத்தானே ஆளவந்தாரும். ஸ்ரீராமானுஜரும், பட்டரும் தேசிகனும் ஆயிரம்தடவை அடித்துச் சொல்கிறார்கள்; மேலும், பிராட்டியால் பெருமானுக்கு பெருமை உண்டு என்பதை அழகாகச் சொல்கிறான்; இதை ஸ்வாமி தேசிகன் விளக்கியுள்ளார்.

பெருமானும் பிராட்டியும் ஸூர்யனும் ஒளியும் போல என்பதை ராமாயணம் மீண்டும் மீண்டும் விளக்குகிறது: ஒளியால்தான் ஸூர்யனுக்குப் பெருமை; அந்த ஒளியானது ஸூர்யனைச் சார்ந்தது; அதுபோல, பிராட்டி ஆகிறார் என்கிறது; இதை ஸ்ரீபராசரபட்டரும், ஸ்வாமி தேசிகனும் விளக்கி உள்ளனர்.

இவ்வளவு வைபவமுள்ளபிராட்டி ராவண க்ருஹத்தில் இருக்கும்போது தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தனக்கு ஸாமர்த்யமில்லை என்கிறார்! "நான் பாபம் செய்திருக்கிறேன். இதில் கொஞ்சம்கூட ஸம்சயமில்லை. மிக்க வீரர்களான ராமனும், லக்ஷ்மணனும் என்னைப் பார்க்க வரவில்லையே. என் மனது மிகவும் சுத்தமானது, வாநரச்ரேஷ்டரே, போய் சொல்லும். இலங்கையை பாணங்களால் நாசம் செய்து என்னை அழைத்துச் சென்றாராகில் அவருக்குத் தகும என்கிறாளே ஸீதாபிராட்டி, இதனால் தன்னைக்காத்துக் கொள்ள தனக்கு சக்தியில்லை என்பது தெரிகிறதல்லவா? தன்னையே காக்க சக்தியில்லாதவள் எப்படிப் பிறரைக் முடியும்? என்று கேட்டால். இது தவறு. இதில் முக்யமான ஒரு சாஸ்த்ரார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ஸ்த்ரீகள் எப்பொழுதும் பர்த்தாவுக்கு உள்பட்டே இருக்கவேண்டுமென்றும், பர்த்தாவின் அனுமதியில்லாமல் எதையும் செய்யக்கூடாது என்பதும். இதைத்தான் ராவணனிடம் சொல்லும்போது "ராமனுடைய அனுமதியில்லாததாலும், நான் ஒருவரையும் கொல்வதில்லை என்ற தபஸ்ஸை காப்பதாலும் ராவண! நான் உன்னை சாம்பலாக்கவில்லை" என்கிறாள் பிராட்டி. இதனால் தெரிவது எள்ள வென்றால் நானே அழிக்க வல்லமையுள்ளவள். இருந்தாலும் ஸமர்த்தரான பர்த்தா இருக்கும்போது நாம் அழிப்பது தவறு என்று இருந்துவிட்டேன்.

ராவணவதாநந்தரம் பெருமாள், விஜயத்தை பிராட்டியிடம் தெரிவிக்க விபீஷணன் ஆஞ்ஜநேயர் இருவரையும் அனுப்பினார். அப்போது ஹனுமான் பிராட்டியின் பாதுகாப்புக்காக வைத்த ராக்ஷஸிகள் பிராட்டியை மிரட்டி வந்ததையும் கொடுமைப்படுத்தினதையும் தான் முன்பு சிம்சுபா மரத்திலிருந்து கேட்டார். அந்த கோபம் தீர அவர்களை வதைக்க விரும்பினார்: அதற்காக பிராட்டியின் அனுமதியை ப்ரார்த்தித்தார். அதற்கு பிராட்டி 'அப்போது ராவணனது உத்தரவு. ஆகையால் அப்படி செய்தார்கள். இப்போது உன் வார்த்தையைக் கேட்டு நடுங்குகிறார்கள், உலகில் தப்பு செய்யாதவர்கள் யாருமில்லை. இவர்களை நீ ஒன்றும் செய்யாதே' என்றாள். இதனால் பிராட்டியின் பொறுமை எவ்வளவு என்பது தெரியவில்லையா?

"பாபானாம் வா சுபானாம் வா" என்றாரே.

பிராட்டி பெருமாள் இரண்டுபேரும் தன் ப்ரஜைகளை ரக்ஷிப்பவர்கள் தான். ஆனால் ரக்ஷிக்கும் விதத்தில் வித்யாஸம் உண்டு. சேதனன் வெகுநாளாக தெரிந்தோ தெரியாமலோ அனேக பாபங்களைச் செய்தவ னாகையால் அதை ஸர்வஜ்ஞனானவன் அறிந்தவனாகையினால் இவனை ரக்ஷிக்கும் விதத்தில் பாராமுகமாக இருப்பான். அப்பொழுது பிராட்டி எம்பெருமான் சீற்றத்தைத் தணிக்க அவனுக்கும் நமக்கும் உண்டான உறவை உணர்த்தி, இவன் நிலைமையை அறிவித்து பிழையை பொறுக்கும்படி செய்து (புருஷகாரமாக இருந்து) இவனை அங்கீகரிக்கும்படி செய்கிறாள்.

சித்திரகூட பர்வதத்தில் ராமபிரான் பிராட்டியின் மடியில் கண்வளரும் போது அக்காலத்தில் இந்த்ரனுடைய புத்திரனான காகாஸூரன் பிராட்டியிடம்

அபசாரப்பட்டான். அப்பொழுது விழித்தெழுந்து காகத்தின் செயலைக்கண்டு கோபமுற்றவராய் பக்கத்திலுள்ள ஒரு துரும்பை எடுத்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமாக பயோகித்தார். அப்பொழுது அவன், அபயமாக தகப்பன், ரிஷிகள். தேவதைகள் இவர்களைப் பற்ற, அவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டவனாய், புகலற்று ராமன் இருந்த இடத்திலேயே ஓடினான்; அவன் கொல்லப்பட வேண்டியவனாயினும் சரணாகதனைப் போன்று போக்கற்று எம்பெருமான் திருவடியில் வந்து விழுந்தான். அப்போது அந்த காகத்தின் அவல நிலையைக் கண்ட பிராட்டிக்கு, தன்னிடத்தில் பெரிய அபசாரப்பட்டிருந்தாலும் அவனை அழிக்கும் எண்ணம் தோன்றவில்லையே, காக்கும்படி வேண்டினாள். அப்பொழுது அந்த அஸ்த்ரம் வீணாகாமைக்காக காகத்தின் ஒரு கண்ணை அழித்து உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்து அதனை ரக்ஷித்தான். ஒருவரின் அவல நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் கேட்காத முன்பே காப்பாற்றுவாள் பிராட்டி. எம்பெருமானோ அலைக்கழியச் செய்து, காப்பாற்றுவாரற்று விழுந்த உடனே காப்பாற்றுவார். இதுதான் இவர்கள் இருவருக்குமுள்ள வித்யாஸம்.

அதேமாதிரி த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து, "நீங்கள் இதுவரை மிரட்டியது போதும் ராமனாலே ராக்ஷஸ குலத்திற்கே நாசம் வரப்போகிறது. பிராட்டியை சாணமடையுங்கள். அவள் நம்மைக் காப்பாற்றுவாள்" என்பதாக ஸ்வப்நம் கண்டேன் என்று சொல்ல அதைக்கேட்ட பிராட்டி நீ சொல்வது உண்மையானால் நான் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கூறினாள். இதனால் பிராட்டி தானே முன்வந்து காப்பாற்றுவாள் என்பது இதை பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில் அழகாக வர்ணித்துள்ளார்.

சித்திர கூடத்திருப்பச் சிறு காக்கை முலைதீண்ட
அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி
வித்தகனே ! இராமாவோ! நின் அபயம் என்று அழைப்ப
அத்திரமே அதன் கண்ணை அறுத்ததும் ஓரடையாளம்
என்றார் பெரியாழ்வார்.

வீதாபிராட்டியார் திறத்தில் ராவணன், காகாஸூரன் இரண்டுபேரும் அபசாரப்பட்டவர்கள் தான். ஆனால் ராவணனோ பிராட்டியை எடுத்துச் சென்றது மாத்திரம் காகாஸூரனோ பிராட்டியின் திருமேனியிலேயே அபசாரப்பட்டான். பிராட்டி பக்கத்தில் இருந்ததால் அவன் பிழைத்தான். ராவணனுக்கு அதில்லையாகையால் மாண்டான்.

மேலும் ராவணன் அபசாரப்பட்டாலும் அவனைத் திருத்த முயன்றாள். லோகமாதாவான பிராட்டி, ராவணன் ப்ரதிகூலனாக இருக்கச் செய்தேயும் "ராவண! நீ உயிரோடு இருக்கவேணுமென்று எண்ணியிருந்தால் ராமனிடம் என்னைச் சேர்த்துவிட்டு சிநேஹிதனாக போய்விடு. (சரணாகதி செய்) அவன் சரணாகதவத்ஸலன்" என்றாள். இதிலிருந்து பிராட்டிக்கே சொந்தமான குணங்கள் இரண்டு சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது நிக்ரஹமே (அழிக்கும் எண்ணமே) தெரியாதவள். அனுக்ரஹம் பண்ணுவதிலேயே அபிப்ராய முடையவள் என்பது.

மித்ரமௌபயிகம் கர்தும் ராம:" என்று வால்மீகி பகவானும், ஸ்வாமி தேசிகனும் ஸாதித்துள்ளார்கள்.

மேலும் ராவணன் முதல்நாள் யுத்தம் முடிந்து, ஸாரதி அவனை திருப்பி அழைத்துப் போனபோது ராமனாக வந்தவன் நாராயணன்தான் என்று சொல்லுகிறான். அப்படி தெரிந்தும் பெருமாளிடம் சரணாகதி பண்ணவில்லை. அதற்கு காரணம் பக்கத்தில் பிராட்டி இல்லாமையே.

ப்ரஸங்கத்துக்காக ஒன்று சொல்லுகிறேன்: ராவணனும். சூர்ப்பனகையும், விபீஷணனும் ஒரே ராக்ஷஸ குலத்தில் பிறந்தவர்கள் தான். ஆனால் ராவணன் ராமனைவிட்டு, பிராட்டியை மட்டும் முறை தவறி விரும்பினான். சூர்ப்பனகை பிராட்டியை விட்டு ராமனை மட்டும் விரும்பினாள். பிராட்டி இருந்தால் பாதகம் என்று விழுங்கவும் பார்த்தாள். பெருமாள் பிராட்டி சேர்க்கை இல்லாததால் நாசமானார்கள். விபீஷணன் அவர்கள் மாதிரி இல்லாமல் பெருமாள் பிராட்டி இருவரையும் பற்றினபடியால் அதாவது ராவணனிடம், பிராட்டியை ராமனிடம் சேர்க்கும்படி எவ்வளவோ சொன்னான் இருவர் சேர்த்திக்கும் ப்ரயத்னப்பட்டான். அதனால் அவனுக்கு பிராட்டி ஸம்பந்தம் உண்டு என்பது நிச்சயம். பின்பு கிளம்பி. ராமனிடம் வந்து சரணாகதி பண்ணினான். அதனால் அவன் பிழைத்தான்.

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் ஸ்வர்கம், மோக்ஷம் முதலியவற்றையும் கொடுக்கும் எம்பெருமான் பிராட்டியின் முகத்தைப்பார்த்து அவளுடைய இங்கிதத்திற்கு (குறிப்பிற்கு) அடங்கினவனாய் எல்லாவற்றையும் செய்கிறான். இதை இவன் ஒரு விளையாட்டாக சுவைக்கிறான் அதேமாதிரி பிராட்டியும் ராமன் பட்டாபிஷேக காலத்தில் தன் கையில் உள்ள மாலையை யாருக்குக் கொடுப்பது என்று ராமனை அடிக்கடி குறிப்பாகப் பார்த்தாள் என்று உள்ளது. இதுவும் இவர்களுக்குள் விளையாட்டு மாதிரி.

ஆகையினால் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம், ஜகத்காரணத்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம் எல்லாம் உண்டு என்பது தெரியவருகிறது. எம்பெருமானைக் காட்டிலும் நிரபேஷையாக சேதனை ரக்ஷிப்பவள் என்பது கண்கூடு.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீஉவே அழிகுர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தில் கரை தேர்ந்த மஹா பண்டிதராக விளங்கும் மஹான்; பல புத்தகங்கள் எழுதியவர். ஸ்ரீமத் அஹோபில மட ஆஸ்தான வித்வான்; பல பிருதங்கள் பெற்றவர்; ஆகமங்களை எளிய முறையில் நூலாக வெளியிட்டு பேருபகாரம் செய்பவர்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் - சரணாகதிவேதம் (ஸ்ரீ உவே ஆடூர் ஆஸூரி மாதவாசார்யார்.ஸ்ரீரங்கம்)

முன் குறிப்பு "படிகொண்ட கீர்த்தி ஏகமாயணம் என்னும் பக்தி வெள்ளம் குடிகொண்ட கோவில் இராமானுசன்" என்று அமுதனார் வாக்கு: ஸ்ரீமத் ராமாயணம் என்பது வெறும் கதையோ காவியமோ அல்ல; அது பக்தி வெள்ளம் என்று, தாமும் அதில் தினைத்து நம்மையும் திளைக்கச் செய்தவர் ஸ்ரீ பகவத்ராமானுஜர் தனது மாதுவரான திருமலை நம்பிகளிடம் ஒரு வர்ஷகாலம் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் காலக்ஷேபம் கேட்டு பல அர்த்தவிசேஷங்களை ஸம்ப்ரதாயப்படி அறிந்து நமக்கு அதை அருளியவர்; அதில் நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன; குறிப்பாக ராமாயணம் என்பது சரணாகதி வேதம் என்பது ஸம்ப்ரதாயம். அது பற்றி இக்கட்டுரை விளக்கும்.

**நீள்கடல் சூழ் இலங்கைக் கோன் தோள்கள் தலை துணி செய்தான்
தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள்கடலைக் கழிமினே**

என்று ஆழ்வார். 'எம்பெருமான் சக்ரவர்த்திதிருமகனை வணங்கி நாள்களைக் கழியுங்கள்' என்று சாதிக்கிறார். அதில், 'இலங்கைக்கோன் தோள்கள் தலை துணி செய்தான்' என்பதன் பொருளை ஸ்ரீ பிள்ளான் அருளிச் செய்யும்போது "இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்தும் ஒரு கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்" என்று கருத்து சொல்லவில்லை; "ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸனைகபோகன்" என்று கருத்து சாதிக்கிறார். 'அடியார்களது விரோதிகளை ஒழிப்பதையே தன் ஆனந்தமாகக் கொள்பவன்' என்று அர்த்தம்.

இப்படி அருளிச் செய்ததன் கருத்து என்ன? அதை ஸாக்ஷாதஸ்வாமி அருளிய இருபத்து- நாலாயிரப்படியில் சேவிக்க வேணும்; பிள்ளாளின் திருவாறாயிரப்படியின் கருத்தினைக் கையில் காட்டும் ஒரே உரை அதுதான்: அதன் மூலம்தான் எம்பெருமானாரின் நேர் கருத்து தெரியலாகும்; அவர் சாதிக்கிறார் - 'தசேந்த்ரியானனம் கோரம் இத்யாதி விவக்ஷிதம்' என்று. அதாவது, நமக்குள் ஒரு ராவணன் இருக்கிறான்; நம் மனஸ்தான் அந்த ராக்ஷஸன்; பத்து இந்த்ரியங்கள்தாம் அவனது பத்து தலைகள்; விவேகம் என்னும் அம்பு எய்து அவனை அடக்க வேண்டும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது; அதை இங்கே நினைவுறுத்தினார்; நமக்கு சரணாகதி பற்றிய விவேகம் கொடுத்தருளி நம் விரோதிகளான பாபங்களை எம்பெருமான் போக்கடிக்கிறான் என்று கருத்து. இதுதான் ராமாயணத்தின் சாரம் என்பதாக எம்பெருமானார் கருதியதை பிள்ளான் எடுத்துரைத்தது தெரிகிறது; ஸ்வாமி தேசிகனும் 'பாதாஸக்தப்ரஸத்தே:' என்று இந்த பாசுரத்துக்கு தாத்பர்யம் சாதிக்கிறார். திருவடியில் ஈடுபட்டு சரணாகதி

செய்பவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்பவன்' என்று அர்த்தம். அதைச் சற்று விளக்குவோம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் என்பது சரணாகதி- வேதம் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அபயப்ரதானஸாரத்தில் சாதிக்கிறார்; வேதத்தின் கடைசியில் அதன் முக்கிய பாகமான உபநிஷத் இருக்கும்; அதுபோல, இந்த ராமாயணமும் முழுவதும் சரணாகதியாக இருக்கிறது; அதன் முக்கியபாகம்தான் கடைசியில் இருக்கும் விபீஷண - சரணாகதி; அதுதான் இந்த சரணாகதி- வேதத்தின் உபநிஷத் என்றும் சாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் முழுவதும் சரணாகதிதான் அஞ்சருவாணியாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளது: பெரிய தேருக்கு நடுவே ஒரு பெரிய ஆணி மொத்தமாக பிணைக்கப்பட்டிருக்கும்; அந்த ஆணியை எடுத்துவிட்டால், தேர் பாகம் பாகமாக விழ வேண்டியதுதான்; அப்படிப்பட்ட ஆணிபோல, ராமாயணம் என்னும் தேருக்கு சரணாகதி இருக்கிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மொத்தமே சரணாகதிதானே -

- பாலகாண்டத்தில் முதலில் தேவர்கள் ராவணவதத்திற்காக பெருமாளை சரணாகதி செய்தனர்; தன்னால் ஒரு கார்யம் சாதிக்க முடியாதவன், சரணாகதி செய்து அதை சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்பது இதன் மூலம் தெரிகிறது.
- பின்னர், விச்வாமித்ரரிடம் திரிசங்கு மற்றும் சுனச்சேபன் சரணாகதி செய்த சரிதம் உள்ளது; சரணாகதி செய்தால் எப்படிப்பட்டவனுக்கும் பலன் கட்டாயம் உண்டு என்பது ஆச்சர்யமான திரிசங்கு கதையிலிருந்து தெரிகிறது; அவனுக்காக ஒரு ஸ்வர்க்கலோகமே படைக்கிறார் முனிவர்.
- அயோத்யாகாண்டத்தில் பெருமாள்-பிராட்டி திவ்யதம்பதிகளிடம் இளைய பெருமாள் சரணாகதி செய்து, வனத்தில் கைங்கர்யபலனைக் கேட்டுப் பெறுகிறார்; இது சரணாகதி-மந்த்ரமான த்வயத்தின் விளக்கமான பாகம்.
- அடுத்து பரதன் சரணாகதி; அவர் பெருமாள் திருவடிகளை அயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளப் பண்ணி தாம் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக சரணாகதி செய்தார்; அந்த பலன் அப்போது கிடைக்கவில்லை; ஆனால் அதனை விடப் பெரிய பலனாக பாதுகை - சேவை கிடைத்தது; பின்னர், சரியா காலத்தில் பெருமாள் தாமே வந்து தம் திருவடிகளைத் தந்தருளினார். ஆக சரணாகதி செய்தவனுக்கு ஏதாவது காரணவசத்தால், அப்போது பலன் கிடைக்காவிட்டாலும், அதற்குரிய காலத்தில் பலன் தானாக வரும்; பின்னர் அதற்காக இவன் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்; கவலையற்று இருக்கலாம்; நாமெல்லாம் சரணாகதி செய்து அப்போதே மோக்ஷபலனை வேண்டுவதில்லை; சரீர்-முடிவில் மோக்ஷம் வேண்டுகிறோம்; நமக்கு அப்போதே பலன் கிடைக்க தம் வேண்டுகோளே தடையாகிறது; பின்னர் அந்த சரணாகதி பலிக்கும்படி

பெருமானே பார்த்துக் கொள்வான்; நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்; இலங்கையிலிருந்து அடித்துப் பிடித்து, பளைட் பிடித்து வந்து தானே பரதனுக்கு ஆறுதல் அளித்தார்!

- ஆரண்யகாண்டத்தில், முனிவர்கள் பெருமாஸிடம் சரணாகதி செய்தனர்; நாங்கள் உமது ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த உமது குடிமக்கள்; அதனால், அரசரான நீர் எங்களை அரக்கர்களிடமிருந்து காக்க வேண்டும்" என்றனர்; இதனால். திவ்யதேசங்களில் பெருமானுக்கு அருகில் வசிப்பவர் கூட சரணாகதி செய்ய வேண்டும் என்றாயிற்று. 'நான் பெருமானுக்கு ரொம்ப வேண்டியவன்' என்று சொல்லி வெறுமே விட்டுவிட்டால், அவரும் அப்படியே விட்டு விடுவார்.

அப்படி சரணாகதி செய்த முனிவர்கள் அதற்காக தபஸ்ஸோ யாகமோ ஹோமமோ எதுவும் செய்யவில்லை; ஆகவே, திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் காட்டியருளியபடி, சரணாகதி செய்பவன் ஒரு செயலும் செய்ய வேண்டாம்; தான் வேறு புகலற்றவன் என்று அனன்யரக்ஷையை வெளியிட்டுக்கொண்டு இருந்தால் போதும் என்கிற அர்த்தமும் தெரிகிறது.

- கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில், சுகர்வ சரணாகதி; இதில் எத்தனையோ விஷயங்கள் உள்ளன; குறிப்பாக ஒன்றை ஸ்வாமி சாதிக்கிறார்; பெருமாஸிடம் அபசாரப்பட்ட ஸுகர்வ-மஹாராஜர் இளைய பெருமாஸிடம் மன்னிப்பு கேட்டு அபயம் பெறுகிறார்; ஆகவே, பெருமாஸிடம் அபசாரம் நேர்ந்தால், ஆசார்யன் முதலான பாகவதர்களிடம் அபயம் கேட்டுப் பெறலாம்; அதனைப் பெருமானும் ஏற்று அருள்வான்.
- ஸுந்தரகாண்டத்தில், த்ரிஜடா-சரணாகதி ; த்ரிஜடையானவள், பக்கத்தில் இருந்த அரக்கிகளிடம் சொல்லி எல்லாருக்குமாக தாம் பிராட்டியிடம் சரணாகதி செய்தார்; ஆனால், அந்த அரக்கிகளுக்கு சரணாகதி என்பதெல்லாம் புரியவில்லை; அது புரியும் ஸ்வபாவம் அவர்களுக்கு இல்லை: த்ரிஜடை சொல்லும்போது 'உம்' என்று கூட அவர்கள் சொல்லவில்லை; மரம் மாதிரி நின்றனர்; ஆனாலும், பிராட்டி அவர்களுக்கும் அப்போதே அபயம் அளித்தார்; த்ரிஜடை அவர்களுக்குமாக சரணாகதி செய்யும்போது. அவர்கள் அதை மறுக்கவில்லை என்பதை மட்டுமே பிராட்டி கவனித்தார்; பிராட்டியின் கருணை வெள்ளம் பாய அது ஒன்றே போதுமாக இருந்தது; பின்னர் அதன் பலனாக அனுமனிடமிருந்து அவர்களைக் காத்தருளினார். சரணாகதி என்றால் என்ன என்று அறியாத சிறு சிசுக்களுக்கு கூட ஆசார்யன் சரணாகதி செய்து வைப்பதுண்டு: அது இந்த தைர்யத்தால்தான்; குழந்தை விலக்காது; பெருமாள் கருணைக்கு அதுவே போதுமானது.

- யுத்த காண்டத்தில் முக்கியமானது விபீஷண சரணாகதி ; சரணாகதிக்கு அறிய வேண்டிய மொத்த அங்கங்களும் இதில் தெளிவாகத் தெரியும் : பெருமாள் சரணாகதியை ஏற்று அபயம் அளிக்கும் முறையும் இதில் மிகத் தெளிவு: அதனால்தான், ஆசார்யர்கள் மாய்ந்து மாய்ந்து பக்கம் பக்கமாக இதற்கு

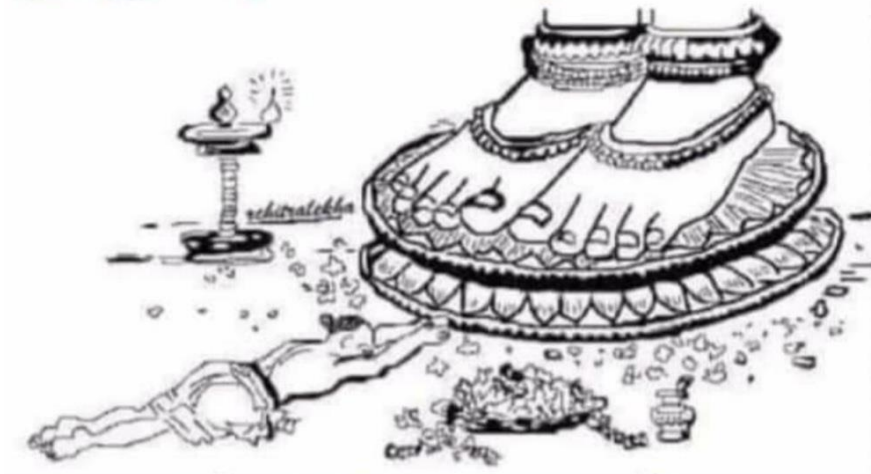
வியாக்யானம் சாதித்துள்ளனர்; அது பற்றி விவரமாக எழுதினால், அது ஒரு தனி புத்தகம் ஆகும்; அத்தனை விஷயங்கள் உள்ளன.

இது தவிர இன்னும் பல சரணாகதிகள் ராமாயணத்தில் உள்ளன; ஸமுத்ரராஜன் செய்த சரணாகதி, வாலியிடம் சுகர்வன் செய்த சரணாகதி முதலியன; ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் உண்டு; ஸமுத்ரராஜனிடம் பெருமாள் சரணாகதி செய்தார்; ஆனால், பலிக்கவில்லை; ஏன்? அவனுக்குக் கருணை இல்லாதபடியால் கருணையும் திறமையும் உள்ளவரிடம்தான் சரணாகதி செய்ய வேண்டும்; கருணை இருந்தும் திறமை இல்லாவிட்டால், அவனால் காக்க முடியாது: அதனால், நாம் பிற தேவர்களிடம் மோக்ஷத்துக்காக சரணாகதி செய்யக் கூடாது; திறமை இருந்தும் கருணை இல்லாதவரிடமும் சரணாகதி செய்யக் கூடாது; அதனால்தான் வாலியிடம் ஸுகர்வன் செய்த சரணாகதி பலிக்கவில்லை: சரணாகதி செய்தவனை காலால் உதைத்தவன் வாலி; உடன் சுகர்வன் பெருமானிடம் சரணாகதி செய்தான்; அதன் பலன் வாலியே மடிந்தான்.

"விடிய விடிய ராமாயணம் கேட்டு சீதைக்கு ராமன் சித்தப்பன் என்றானாம்" என்று ஒரு வசனம் சொல்வர்; அதுபோல. ராமாயணம் முழுவதும் காலக்ஷேபம் கேட்டு 'சரணாகதி செய்யக் கூடாது' என்று முடிப்பது ஆகும்; அதனால். "ஒருமுறை சரணாகதி செய்தவனை நான் அபயம் அளித்துக் காக்கிறேன்" என்று பெருமாள் அருளிய வாக்கின் பொருளை ஆசார்யர்களிடம் கேட்டு, ஒரு முறை செய்ய வேண்டிய சரணாகதியை செய்ய வேண்டும்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீஉவே ஆடூர் ஆஸூரி மாதவாசார்யார் ஸ்வாமி, காலக்ஷேபம் சொல்லியே காலக்ஷேபம் செய்பவர்; அவரது காலக்ஷேபங்கள் கேட்டு ஊறி திளைப்பவர் பலர்; ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் திருவடி; ஸம்ஸ்க்ருத-பட்டங்கள் பெற்று, ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸம்ஸ்க்ருத-கல்லூரியில் முதல்வராக இருந்தவர்; பல காலக்ஷேபங்கள் மூலம் மக்களை ஈர்ப்பவர்: பல பிருதங்கள் பெற்றவர்; பல புத்தகங்கள் வெளியிட்டவர்; ஸம்ப்ரதாய சேவையில், ஓயாமல் உழைப்பவர்.

Versions of the Epic Ramayana You Didn't Know

There are over 300 versions of the epic story of Prince Ram

Some of them are:-

- ❖ The Ramavataram: Written by the legendary Tamil poet Kambar
- ❖ The Ranganatha Ramayana: It is the most famous Telugu adaptation of the epic penned by the famous poet Ranganatha between 1300 and 1310 AD;
- ❖ Saptakanda Ramayana in Assam
- ❖ Ramacharitam in Kerala
- ❖ The Reamker: A version of the Ramayana that originated in Cambodia
- ❖ Kakawin Ramayana: The Jawanese rendition
- ❖ Ramakien in Thailand
- ❖ Phra Lak Phra Ram in Laos
- ❖ Yama Zatdaw in Burma
- ❖ Dasaratha Jakarta: The Buddhist version. Dasaratha is the king of Benaras and not Ayodhya, in this version.
- ❖ Paumachariya: The Jaina version.
- ❖ Gond Ramayani: The Gond version.
- ❖ Aanandha RaamaayaNa by Parasuraama
- ❖ Adbutha RaamaayaNa, by Vaalmiki himself
- ❖ Adhyaathma RaamaayaNa by Sage Viswamitra
- ❖ AgnivEshaya Ramayanam by AgnivESya
- ❖ Anargha Raghava by Muraari,
- ❖ BhaTTi Kaavya by BhaTTi Kavi
- ❖ Champu RaamaayaNa by King BhOja
- ❖ Hanumath – NaaTaka by Hanuman
- ❖ Jaina RaamaayaNam by Hemachandra
- ❖ Kamba RaamaayaNam [in Tamil] by Poet Kambar
- ❖ Manthra RaamaayaNam by LakshmaNa Arya
- ❖ Prasanna Raaghava by JayadEva
- ❖ Raaghava Nishadeeya by Haradatta Suri
- ❖ Raghu Vamsam by KaaLidhaasa,
- ❖ Raamacharitha Maanas [in Hindi] by TuLasidas
- ❖ RaamaayaNa Manjari by Kshemendra
- ❖ Sangraha RaamaayaNam by Narayana PaNDita
- ❖ Utthara Raama Charitha by Bhavabhooti
- ❖ Yoga VaasishTa by Vaalmiki himself

Excerpts from ARANYA KANDAM

Ravana listened to Surpanaka who admonished him with sharp words. He paused for a while deeply analysing the information given to him within himself. He then asked Surpanaka Who is this Rama? How is he to look at? What type of person is he? What are his strengths? Why did he enter Dandakaranya? What constitute his arms?"

Surpanaka described Rama with these words, "Rama is the son of Dasaratha. He has long hands and his eyes are broad. He wears the robes of a sage. He is like Cupid in beauty. With his bow made of gold, he discharges arrows which come out emitting fire and poison like serpents. I see Rama fighting. But I see neither his bow, nor the arrows, I do not see him taking out the arrows from his quiver nor discharging them. Such is his speed. I only see all Rakshasas falling down dead like crops uprooted by incessant rains. Standing on ground, and remaining single, within minutes he had killed fourteen thousand Rakshasas including Kara and Dhushana. Rama has guaranteed protection to all sages in Dandakaranya. I escaped death because of his merciful attitude to a woman and I was only disfigured. He has a brother called Lakshmana who is also beautiful and powerful. He is Rama's right hand and like another body of Rama. He is loyal to Rama. He is capable of achieving anything. He is unbeatable. Rama's wife Sita, daughter of king of Videha is chaste and faithful to him. She has very elegant and attractive features. Her face is like moon. Her eyes are broad and beautiful. She always acts in accordance with her husband's wishes and seeks his welfare always. She is like Goddess Lakshmi I have not seen a woman comparable to her either in earth or elsewhere. She is fit to be only your wife, you alone are fit to be her husband. When I tried to bring her here to make her your wife, Lakshmana disfigured me. If you happen to see her, you will be carried away by her graceful personality. Put your right foot forward now and go to Janasthana. You kill Rama and Lakshmana and make Sita your wife. Use your strength and render Sita helpless and in that condition carry her away forcibly."

After listening to Surpanaka, Ravana thought over and came to a conclusion. He got into his chariot to meet Maricha again. Maricha received him respectfully and mentioned that he was not expecting Ravana to make a second visit so soon .

Raghuvira Gadyam

By [Sri D. Ramaswamy Ayyangar](#)

Though the author has named this work as Mahaa-veera-vaibhavam and begins it with the address “Mahaavira!”, it is popularly known only as Raghuveera Gadyam. A gadyam is a prose composition which though not metrical, is yet framed with special regard for rhythm and harmony — a sort of poetic prose.

Leaving out the single sloka at the beginning and the two slokas at the end, this work consists of 94 addresses to Lord Sri Ramabhadra and one prostration to Him — prostration again and again (96). The entire epic of Valmiki has been epitomised in these 94 sentences (they are called choornikas). The outstanding traits of Sri Rama are all touched upon. In fact, every address makes mention of at least one characteristic trait of that Repository of all auspicious qualities. Even as the story of the Ramayana is being unfolded the glory of Rama-gunas is pointedly referred to. Very fine sentiments such as Rama’s absolute independence (svAtantryam) being made subservient to the saranagati (surrender) of Sugreeva (44) — an apparent paradox — must be specially enjoyed. Choornikas 30 to 35 all deal with the destruction of the Rakshasas. But what refreshingly different metaphors! Viradha was slain like “deer by a tiger”. The Rakshasas that worried the Rishis were hunted down like birds and beasts. The heads of Trisiras were annihilated as darkness by the sun. The huge reservoir of water that was Dhooshana was made dry to the great delectation of the hosts of Rishis. Khara, the chief of the horde became like a tree uprooted by a terrific hurricane. The huge forest of weeds in the shape of 14,000 Rakshasas was destroyed by that majestic Elephant (Rama) trampling on it. And later, Kumbhakarna’s destruction is referred to as the rending in twain of a huge mountain by a thunderbolt in the shape of Rama’s astra (arrow) (61). Choornika 299 is made up of ten words all beginning with the letter “V”.

Upto 21 Bala Kanda; 22 to 26 Ayodhya Kanda; 27 and 28 refer to the Vayasa (crow) episode that occurred while in Chitrakuta but is narrated by Valmiki in the Sundara Kanda. 29 to 42 Aranya Kanda; 43 to 47 Kishkindha Kanda; 48 alone Sundara Kanda. 49 to 80 Yuddha Kanda. The rest is Uttara Kanda.

Like Garuda Panchasat this stotra also must be read or recited aloud to obtain the full benefit of its rich cadence and rhythm.

*****

Seethakalyanam

by Prof. Saroja Ramanujam

Dasarata was elated to know about the exploits of Rama and about the marriage proposal. He started for Mithila with all his retinue and reached Mithila after travelling for four days. Valmiki says that he ordered his treasures of pearls corals, precious gems and heaps of gold to be carried in front. This deserves to be noted by the parents of the bridegrooms today! Janaka welcomed them with due honour and informed Dasaratha that the wedding will take place the day after their arrival when the yaga will be completed. He said, 'yajnasyAnthE naraSrEshta vivAham rshisammatham, indicating that the wedding is of the kind called brAhma, which is done according to the principles laid down by the vedas.

The marriages are of eight kinds according to Manusmrthi. they are, brAhama, daiva, Arsha, prAjApathya , gAndharva, Asura, rAkshasa and paiSacha.

brAhama - This is done when the boy completes his brahmacharya , that is, gurukula vasa and the parents of the boy approaches the parents of the girl who consent to give their daughter satisfying themselves about the background and education in vedic lore of the boy . No dowry is given and no money transaction involved and the bride is given as kanyadhana to the bridegroom. This is the highest and noblest kind of marriage.

daiva- In this kind of marriage when the girl cannot get a suitable bridegroom the parents, after waiting for a reasonable period, go to yajnasalas to find a priest to marry their daughter, who is decked with ornaments. This is considered to be inferior because the girl's parents go on, looking for a suitable match instead of viceversa.

Arsha - A girl is married to a sage after exchanging two cows for the girl. This is because neither the parents of the girl nor the sage could afford a better kind of marriage. This is even inferior to the previous one because of the exchange of cows as the sashtra does not consider any marriage involving money or material transactions as noble.

prAjapathya- similar to brAhma but the parents of the girl go in search of bridegroom unlike the latter.

gAndharva- Similar to the love marriages of today where the girl and boy get married secretly without the consent of the parents. Typical example of this kind is that of Sakuntala and Dushyanya.

Asura - When the groom is not at all suitable for the bride but gives a lot of wealth and to the bride's parents and get married . it is more or less like buying the girl.

rAkshasa-where the bridegroom fights and carries away the bride and persuades her to marry him, often with the consent of the bride as in the case of Rukmini and Krishna or that of Prthvirakj and Samyuktha of recent times.

pAisacha-The bride is taken against her will and is forced to marry. This was not sanctioned as per the sastras.

The reply of Dasaratha to Janaka was classic. Valmiki calls him vAkyaviDHAm SrEshtah, the best of the speakers. Dasaratha said 'prathigraho dhAthrvasah Srutham Ethath mayA purA;yaTHA vakshyasi Dharmajna thathkarishyAmahe vayam,' The meaning of the sloka is this: The gift depends on the giver, which is a well known fact and hence Dasaratha agrees to do as Janaka says because he is the dhAthA, the giver of kanyAdhAna while Dasaratha is the one who receives, and therefore has to go according to the wishes of the giver. This idea should also be noted by the parents of the bridegroom nowadays.

Then Vasishtha related the glory of ikshvakuvasmsa and Janaka stated the greatness of his vamsa and they agreed on the marriage which is like nischayathartha of modern times.

The day of the marriage dawned. Janaka offered to give his daughter UrmiLa to Lakshmana and Visvamithra suggested that the daughters of his brother Kusadvaja, Mandavi and Sruthakirthi may be given in marriage to bharatha and sathrugna to which Janaka agreed with delight. Vasishtha was requested by Janaka to conduct the marriage and he did so with Sathanandha and Visvamithra. Valmiki describes in such detail, all the rituals done before and during marriage, that we can learn about them from Ramayana. The muhurtha was set on the day of the star utthara in phalguna , that is , panguni utthiram, which day has become important for so many other reasons since then.

Sita, beautifully adorned, was brought to the marriage hall, and here is one of the places where Valmiki the poet has overtaken Valmiki the sage.

thathasseethAm samAneeya sarvAbharaNa bhooshithAm
padhmAm padhmaviyukthAm vai kESavAnkachyuthAm iva
vidhyuthprabhAm viSAIAksheem snigdhakunchithamoo rDhajAm
hamsAnkithEna kshoumENa kimchith peethEna samvrthAm
vAsithEnOtthareeyEN a surakthEna susamvrthAm (VR.BK.73.30)

Sita was adorned with all ornaments, wearing red uppercloth which fully covered her and also covered with a veil of silk slightly yellow decorated with swans. She looked like Lakshmi who has left her lotus and slipped from the lap of Vishnu. She shines like lightning and has large eyes beautiful curly hair.

Kamban describes the arrival of Sita in his own inimitable style.

ponnin oLi poovin veRi sAndhu podhi seetham,
minninezil , annavaL tham mEni oLi mAna
annamum arambaiyarum Ar amizdhum nANa
sittridai nudanga oLir seeradi peyarndhAL

She was shining like gold, with sweet smell of flowers, and cool with the sandal paste, her lute that of lightening and she put to shame the apsara damsels and the swans with her gait.

The beauty of this verse consists in the rhythm of the words which is in kanta nadai which when recited even without music sounds like the beautiful walk of Sita. As compared with this the verse in same rhythm is used to describe the gait of surpanakha but the alliteration was such that it portrays the deceitful behaviour of the rakshashi in disguise. We shall see this when we come to that part of the story. (Madurai TNSes hagopalan explained this in his harikatha on Kambaramayana and also sang the two verses in kanta nadai to the delight of the rasikas which sounded different as suited to the different contexts.)

Janaka placed Sita in front of Rama before fire and said the famous lines which are repeated till today in marriages.

iyam seetha mamasuthA sahaDHarmacharee thava.
pratheccha chainAm bhadhram thE pANim grhNeeshva pANinA

This sloka is explained by commentators elaborately.

iyam - this Seetha.

1. who is well known not only for her beauty but also because of her mode of manifestation. Seetha means the edge of the plough and she was called Seetha because she appeared from the earth when the tip of the plough touched the ground where she was. Being ayonija , not born from the womb she shines with her special attributes natural to her.

2. She is like lightning and could not be seen with normal eyes and hence see her well.

3. Rama as Narayana has been separated from Seetha, Lakshmi, for long and therefore he would have been seeing her everywhere even when she is not there. Hence he was told that Seetha is here.

4. She also, like Rama, acts like a human being but has taken the incarnation for the sake of Rama only.

5. She has come to Janaka because of much penance in order to be given to Rama in kanyadhana.

ama suthA - my daughter. Janaka is a rajarshi. and being his daughter is a testimonial for Seetha . This adjective is the predecessor of the next.

sahadharmacharee thava- She will be a fit companion for you in all your pursuits, both yoga and bhoga. For instance Seetha proved to be a sahdharmacharee in showing mercy like Rama , if not more than Rama, who accepted VibheeshaNa who was faultless, while she showed mercy even to those who wronged against her in Asokavana , by saying 'na kaschith nAparAdhyathi, who has not done something wrong ever.' Rama narrated the story of the doves to illustrate his saranagathi dharma and likewise Seetha told Hanuman the story of the bear and the tiger.(VR-YK)

pratheccha chainAm- Take her . She actually belonged to Rama and hence Janaka says "take her " and not "I give her to you."

bhadhram thE- May you be auspicious by marrying her. It is a mangalASanam to ward off evil eyes as the couple are extraordinarily suited to each other. These words occur very often in Valmikiramayana. Being a sage he bestows benediction to the characters and through them to the readers.

pANim grhneeshva pANina- take her by hand. By this Janaka denotes his approval as her father. This also denotes that the marriage is a brAhma one with the consent of the parents.

Janaka gave away Seetha by pouring water purified by manthra in the hand of Rama by way of kanyadhana, saying 'pathivrathA mahAbhAgA chAyA iva anugthA thava.' These words, meaning that she is chaste and fortunate and will follow you like shadow, are indicative of her following Rama to the forest later. She reminds this to Rama and says that she has to go with him as per the orders of the elders. (VR-AK)

*****

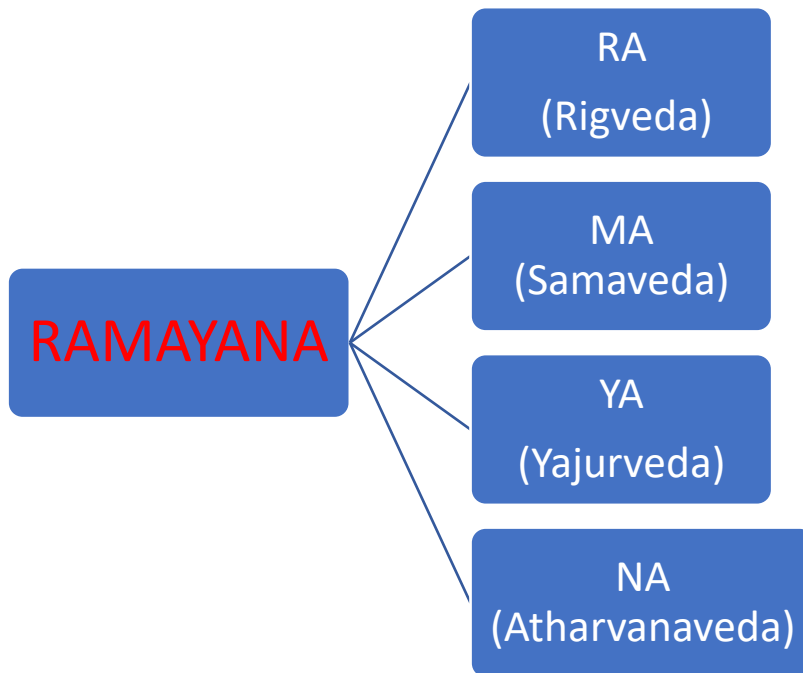
Sri Kothandaramaswamy - Vaduvur

DEVAS' SHARANAGATI

- raison d'etre for Lord Rama Avatar

Dr. Murali Santhanam, Bengaluru

Introduction: Sharanagati is the act of Jeevatma surrendering to Lord Sriman Narayana (Vishnu) as a last refuge. This surrender is made by the Jeevatma seeking the ultimate – Moksham at the end of this life. Sharanagati principle has a great significance in Visishtadvaita philosophy. Various other names used for Sharanagati are – Bharanyasam, Bharasamarpanam, Adaikkalam, Atma Nikshepam, etc. Bharanyasam means offering the load of samsara at the sacred feet of Bhagavan. Ramayan is considered equal to 4 Vedas. It is called 'Sharanagati Shastra'. Sriman Narayana incarnated as Sri Rama to show all of us the dharmic way of life leading as an example. The ultimate aim of any soul on this earth is to reach its permanent abode – Sri Vaikuntam at the end of this life and be rid of the re birth cycle (punarapi jananam punarapi maranam). We need a guide or handbook to know the dos and don'ts during this life so that we reach the ultimate goal. That handbook is nothing but the Vedas. Sri Rama took avatar to show us the way prescribed in Vedas. Our Acharyas say that the purpose of the two Itihasas (Sri Valmiki Ramayana and Sri Mahabharata) is to enable every one on this earth to lead the vedic way by following the principles prescribed – without distinction about the caste, creed or the sex (male or female) that one belongs to.

Though there are various ways (marga) to attain 'moksha' – Karma, Jnana, Bhakti, Sharanagati – Sharanagati (Prapatti) is considered to be the easiest of all. The result of the surrender to the Lord – attaining moksha –

is assured at the end of this life. Bhakti way is quite time consuming, requires lot of efforts, patience, need to have the knowledge of our vedas . Beyond these tough requirements in the Bhakti way, the time when that person will attain moksha is not known – it may take many births.

The person who does Sharanagati (prapanna) should have two important things – One ‘**Akinchanyam**’ (I don’t have any other way to attain moksha) and Two ‘**Ananyagatitvam**’ (I have *no one else to go to*). The Lord to whom Sharanagati is being made should have ‘**Paratvam**’ (*Ultimate Supremacy – Omnipotent*) and ‘**Soulabhyam**’ (*Easily Accessible*).

FIVE ANGAS OF PRAPATTI:

1. **Anukoolya sankalpam** – The prapanna promises to do deeds that are prescribed as per shastras and pleases the Lord (Dos)
2. **PrAthikoolya varjanam** – He shall refrain from acts that are forbidden in shastras (Don’ts)
3. **KaarpaNyam** - Feeling of humility arising from helplessness in resorting to other means of salvation
4. **MahAviswAsam** - *considered the most important of these five angas* - unshakeable faith in Lord as the only one who can help him in reaching the ultimate goal of this life
5. **Goptrva varaNam**- positively pray to the Lord to save him and grant him salvation.

BENEFITS FROM CHOOSING PRAPATTI WAY:

1. When one performs Prapatti, Lord **assures him of all benefits** – including Himself – Lord expects nothing but a simple ‘Anjali’ (two folding hands)
2. It is very **easy to perform**
3. It grants **immediate benefits** – moksha assured at the end of this life itself
4. It needs to be performed **only once** – Sakrut Eva
5. **Universal** – Prapatti can be performed by any one – irrespective of sex, caste, creed or nationality

Is success assured for all when sharanagati is performed ?

The answer is ‘normally yes’. Sometimes the fruits are received immediately (Vibhishana’s instance), some times delayed (Bharata’s case) and very few instances not successful (Dasaratha’s and Rama’s sharanagati to Samudraraja). The instances where it is not successful may be due to the deficiencies in the person to whom the act was done.

Where did the Devas perform Sharanagati?

First Version: Devas went to Brahma’s place. From there Devas along with Brahma go to Ksheerabdi (abode of Lord Sriman Narayana) and all of them did sharanagati to Sriman Narayana.

Second Version: When King Dasaratha was performing Putrakameshti Yaga, all the Devas personally attend the Yaga to receive the offerings (havis). Lord Brahma also graced the occasion. Lord Vishnu came to that

Yaga to take part in the ritual. At that juncture, the Devas performed sharanagati. *This version is found in the Srimad Valmiki Ramayana.*

Devas' Sharanagati Details:

भगवन्त्वत्प्रसादेन रावणो नाम राक्षसः।

सर्वान्नो बाधते वीर्याच्छासितुं तं न शक्नुमः॥

Devas tell Brahma that a demon (Rakshasa) Ravana by name , who had obtained boon through his grace, is oppressing them. They are unable to punish him from their powers. He is frightening all the three lokas. He is trying to defeat even Devendra. He is troubling every one – saints, yakshas, gandharvas, brahmins and all others.

नैनं सूर्यः प्रतपति पार्श्वे वाति न मारुतः।

चलोर्मिमाली तं दृष्ट्वा समुद्रोऽपि न कम्पते॥

तन्महन्नो भयं तस्माद्राक्षसाद्घोरदर्शनात्।

वधार्थं तस्य भगवन्नुपायं कर्तुमर्हसि॥

Normally all the Devas perform their daily duties perfectly – without any blemish - out of deference to Lord Mahavishnu. Now these Devas are afraid of Ravana and are under his command. There has been a slip up in their performance. On seeing Ravana, Sun reduces the intensity of heat, the winds slow down their speed, the waves in the ocean suddenly stop etc .

Devas tell Lord Brahma that they are all afraid of this rakshasa and He has to think of a plan for killing this demon.

एवमुक्तस्सुरैस्सर्वैश्चिन्तयित्वा ततोऽब्रवीत्।

हन्तायं विदितस्तस्य वधोपायो दुरात्मनः॥

तेन गन्धर्वयक्षाणां देवदानवरक्षसाम्।

अवध्योऽस्मीति वागुक्ता तथेत्युक्तं च तन्मया॥

*Lord Brahma thought for a while. He tells Devas that he got an idea and asks them to listen. While seeking boon Ravana had sought that he shall not be killed by gandharvas, yakshas, devas, demons. **He had not asked that he shall not be killed by human beings and monkeys (Nara and Vanara).** Ravana thought these two are so powerless beings and that he doesn't foresee any danger arising to him from these (human beings and monkeys). Therefore, Lord Brahma says only a human being can kill Ravana. No one else can kill him. All the Devas become very happy after listening to this but got a new worry – who will incarnate in human form??*

At that juncture Lord Vishnu arrives on his carrier Garuda to the venue of Dasaratha's Yagna sporting all his weapons (Conch, Discus and Mace) wearing yellow apparel (peetambar). At that place, all the Devas prostrated to Lord Vishnu and sang hymns in His praise. The Devas reported to Lord Vishnu about the atrocities being committed by Ravana and their helplessness in controlling him. They request Lord Vishnu to incarnate as a Human being and slain Ravana. *They say they have none else to approach and protect them from Ravana's wrath. When all of them did Sharanagati and sought his help, Lord Vishnu said "Don't be afraid of Ravana. I shall definitely incarnate as a Human Being". Lord Vishnu assures that for the good of all he shall kill not only Ravana but his children, grand children, ministers and whoever comes in the way of Devas and saints performing their dharmic duties.* Lord Vishnu says he will live in this Earth for 11,000 years – first to kill Ravana who is giving trouble for all and then show all of us how to lead a dharmic way of life. Lord Vishnu chose king Dasaratha to be his father.

In the meanwhile, Lord Brahma asks all Devas to help Lord Vishnu in this humongous task. Various Devas incarnated themselves thus – Indira as Vali, Surya as Sugreeva, Lord Brahma as Jambavan, Vishwakarma as Nala, Agni as Neela, Aswini Kumaras as Mainda and Dvidida, and Hanuman as Vayu's son. Apart from this, thousands of monkeys were also born. All of them had lot of strength and powers.

While King Dasaratha was performing Putrakameshti Yaga, a mighty person (Yagna Purusha) emerged from the sacrificial fire. His body was shining like gold, looked very powerful and having great strength. He had a red face. He was wearing splendid divine ornaments. His radiance was similar to the Sun. This divine being was holding a vessel made of gold but the lid was made of silver. The vessel was filled with payasam (milk, jaggery and rice preparation). *He tells Dasaratha that he has been sent to that place by Lord Brahma.*

इदं तु नृपशार्दूल पायसं देवनिर्मितम्।

प्रजाकरं गृहाण त्वं धन्यमारोग्यवर्धनम्॥

Yagna Purusha tells King Dasaratha that this payasam has been prepared by Gods. This will help beget children. Please take this. It also gives wealth and good health. Please offer this to your wives. If you do this, your wives will beget sons. *He also asks Lord Dasaratha "were you not performing yaga for this purpose only"?* Dasaratha became very happy. Took that Vessel, placed it on his head and circumambulated that Yagna Purusha. He went to his palace to serve this payasam to the three queens.

Distribution of Payasam and the birth of Sri Rama and his brothers:

King Dasaratha gave first 50% of the Payasam to Kousalya, 25% to Sumitra and 12.5% to Kaikeyi. He was left with the reminder 12.5% . After thinking for a while, he gave once more the last 12.5% to Sumitra.

After the lapse of 12 months, in the Chaitra month, Shukla Paksha Navami thithi under Punarvasu Star (Karkataka lagna– zodiac sign Cancer) Lord Rama was born to Queen Kousalya. Next Queen Kaikeyi gave birth to Bharata and Queen Sumitra delivered Twins – Lakshmana and Shatrugna.

CONCLUSION: Devas sharanagati was successful because it was performed to the all supreme Lord Maha Vishnu, through an Acharya (Lord Brahma) and the purpose was for well being of the world. Thus, we can conclude that only because of Devas Sharanagati, Lord Vishnu incarnated as Lord Rama and killed Ravana and also showed us the dharmic way of life .

Jai Sri Ram

Jai Sri Ram

Jai Sri Ram

Jai Sri Ram

Choodamani Pradanam

Janaki is in an extremely distressed state and she suspects Hanuman to be Ravana himself. She thinks that Ravana has taken another form just to cheat her and torment her. But, Hanuman speaks to her sweetly to gain her trust and when he realised that he has her attention, and that she has started to believe him, he gives her Shri Rama's ring. He also tells her that this was given to him by Shri Rama himself. Here the poet Shri Valmiki tries to capture the state of mind of Sita. She takes the ring from him and she is overwhelmed with joy, and memories of intimate moments with Shri Rama and the relief that this is the unshakable proof that this is indeed his messenger, and this had come none too soon either! - and she is overcome by myriad emotions, all at the same time. She feels as happy as if she was reunited with Rama himself!

And Shri Periyavachan Pillai says:

It was as if Perumal had come in person and she could see him as if he was right there. It was as if a dear relative who had left for a different country had come back; she just could not take her eyes off the ring. She was afraid that this was Ravana, but no! Hanuman was from her Lord himself! Realising this, she is ecstatic. And she remembers:

At the time of her wedding, as her father, Janakaraja, gave her hand to Shri Rama and as He took her hand, she could feel this ring on His finger as he grasped her hand. It felt hard against the lotus soft hand of her Lord. But then, it was the beautiful hand that was ornamental to the ring? wasn't it? And not the other way round? Later, when both of them led a happy life in Ayodhya, at times of "pranayasham" (PVP's word), at a time when there is no need to act as a go-between, Rama and Sita, both of them would want to end the lovers' tiff, since even this kind of separation was unbearable - but, who was to speak or act first? And wasn't this the ring that came to the rescue! Perumal would slip the ring out and let it fall and she would take it, hand it to Him and say "Look, here is the ring!" and both of them would be secretly relieved and only too happy that they had ended their silly lovers' quarrel! As she gazed at the ring, she could see in her mind's picture, the hand that wore it and the strong and handsome shoulder that held the bow; and it was as if the miles and the ocean that lay in between suddenly melted away? and she was back with Him in their palace at Ayodhya, seated on the beautiful bed in their exquisite bedchamber!

And she embraced the ring like she would have her Lord, if the Lord himself had been there. And for all the hardship she was undergoing- wasn't she the daughter of the great king Janaka? This was not a dynasty that was familiar with sadness! But, still, here she was! And while she held the ring, it was like she was reunited with her Lord himself once again!

Posted by [R. Raghunathan](#)

Ramayana

Indian epic

Ramayana, shorter of the two great epic poems of India, the other being the *Mahabharata* (“Great Epic of the Bharata Dynasty”). The *Ramayana* was composed in Sanskrit, probably not before 300 BCE, by the poet Valmiki and in its present form consists of some 24,000 couplets divided into seven books.

The poem describes the royal birth of the god Rama in the kingdom of Ayodhya (Oudh), his tutelage under the sage Vishvamitra, and his success in bending Shiva’s mighty bow at the bridegroom tournament of Sita, the daughter of King Janaka, thus winning her for his wife. After Rama is banished from his position as heir to the kingdom through a palace intrigue, he retreats to the forest with his wife and his favourite half brother, Lakshmana, to spend 14 years in exile. There Ravana, the demon-king of Lanka, carries off Sita to his capital while her two protectors are busy pursuing a golden deer sent to the forest to mislead them. Sita resolutely rejects Ravana’s attentions, and Rama and his brother set out to rescue her. After numerous adventures, they enter into alliance with Sugriva, king of the monkeys, and, with the assistance of the monkey-general Hanuman and Ravana’s own brother, Vibhishana, they attack Lanka. Rama slays Ravana and rescues Sita, who undergoes an ordeal by fire in order to clear herself of suspicions of infidelity. When they return to Ayodhya, however, Rama learns that the people still question the queen’s chastity, and he banishes her to the forest. There she meets the sage Valmiki (the reputed author of the *Ramayana*) and at his hermitage gives birth to Rama’s two sons. The family is reunited when the sons come of age, but Sita, after again protesting her innocence, plunges into the earth, her mother, who receives her and swallows her up.

The poem enjoys immense popularity in India, where its recitation is considered an act of great merit. Little is known of Valmiki as a historical figure, though he is described as having been a thief named Ratnakara prior to becoming a sage. Many translations of the *Ramayana* into the vernacular languages are themselves works of great literary artistry, including the Tamil version of Kampan, the Bengali version of Krittibas, and the Hindi version, *Ramcharitmanas*, of Tulsidas. Throughout North India the events of the poem are enacted in an annual pageant, the Ram Lila, and in South India the two epics, the *Ramayana* and the *Mahabharata*, make up the story repertoire of the kathakali dance-drama of Malabar. The *Ramayana* was popular during the Mughal period (16th century), and it was a favourite subject of Rajasthani and Pahari painters of the 17th and 18th centuries.

The story also spread in various forms throughout Southeast Asia (especially Cambodia, Indonesia, and Thailand), and its heroes, together with the Pandava brothers of the *Mahabharata*, were also the heroes of traditional Javanese-Balinese theatre, dance, and shadow plays. Incidents from the *Ramayana* are carved in bas-relief on many Indonesian monuments—for example, at Panataran in eastern Java.

**Vibheeshana carrying the Sriranga Perumal vigraham,
gifted to him by Lord Rama.**

Picture Courtesy: Chitra Ramayanam by V.Vijayaraghavachariar

Ramayana

The Ramayana belongs to a class of literature known in Sanskrit as *kavya* (poetry), though in the West it is considered to belong to the category of literature familiar to readers of Homer, namely the epic. It is one of two epics, the other being the Mahabharata, which have had a decisive influence in shaping the nature of Indian civilization. The Ramayana existed in the oral tradition perhaps as far back as 1,500 BCE, but the fourth century BCE is generally accepted as the date of its composition in Sanskrit by Valmiki. Though some right-wing ideologues in recent years, eager that the Ramayana should have the same kind of historicity attached to it as do the scriptures of Christianity and the *Koran*, have sought to date the Ramayana back to at least 6,000 years and even furnish an exact date for its composition, it by no means diminishes the importance of the text to suggest that the historicity of the Ramayana is the least interesting of the questions that can be raised about it and its characters. Whether in fact its hero Rama, who in Hindu mythology is an avatar of Vishnu but a principal deity in his own right, and who is also worshipped in parts of north India as a king, existed or not is scarcely of any importance. The other kind of excess is to view him merely as a trope — as a sign of patriarchy, for example, or as an insignia of valiant and militant kshatriyahood, which is what the present generation of Hindutvavadis have turned him into.

The main frame of the story of the Ramayana is exceedingly well-known in India, imbibed by every Indian with, so to speak, mother's milk. The Koysala country, with Ayodhya as its capital, is presided over by Dasaratha. Though his eldest son Rama, son of his queen Kausalya, is entitled to the throne, and Dasaratha is himself keen that Rama should ascend to the kingship, Dasaratha's other queen Kaikeyi contrives to have Rama sent into exile for fourteen years, as well as have her own son, Bharatha, installed as king. Though Bharatha is not a party to the plot, and is devoted to his elder brother, Rama nonetheless proceeds to the forest, accompanied by his brother Lakshmana, who is one of two sons of Dasaratha's third queen, Sumithra, as well as by his wife, Sita, renowned for her beauty and matchless virtue. In the forest, Rama and his party have numerous adventures, but it is the abduction of Sita by Ravana, the demon-king of Lanka, which sets the stage for the epic battle between Rama and Ravana. In his efforts to find Sita, whose whereabouts are unknown, Rama is aided by Hanuman, the monkey god or god of wind. In Indian literature and mythology, there is no greater exemplar of the perfect devotee than Hanuman. Eventually, Ravana, his kin, and his entire force is defeated by Rama and his military allies, and in triumph Rama returns to Ayodhya with Lakshmana and Sita and is crowned king. It is important to recognize that there is not one Ramayana in India. Indeed, the original composition in Sanskrit by Valmiki is seldom read these days, and the most common Ramayanas are in the 'vernacular' Indian languages. In south India, for instance, the Ramayana of Kamban, written in Tamil in the eleventh century, prevails; in north India, the Ramayana of Tulsidas, called the *Ramacaritmanas*, has become legendary. Even among the Hindus living in far-flung places of the Indian diaspora, such as Fiji and Trinidad, the Ramacaritmanas is the devotional text of Hinduism par excellence. There are Ramayanas in virtually all the major Indian languages, and a few dozen translations, mainly abridged, and "transcreations" in English. In the Bengali version of the story, Ravana is turned into the hero; and this narrative was again taken up by the nineteenth century Bengali writer, Michael Madhusudan Dutt (1824-73), whose own epic retelling of the Ramayana portrays Rama as a weak and effeminate figure representing an earlier stage of political naivete and parochialism. It is no surprise that one American scholar, Paula Richman, has written of the "many Ramayanas" in a book by the same title.

Though the main story of the Ramayana may appear to be without much complexity, the epic presents numerous problems of interpretation, as has already been suggested. True, Rama appears in popular Indian representations (especially in the north) as the very model of the monogamous husband and just and good king; similarly, Sita has been seen as the supreme model of the virtuous, self-sacrificing, and obedient wife, the supreme embodiment of femininity as much as womanhood. But even a superficial reading of the Ramayana puts this interpretation at some risk. One problem is that the Ramayana appears in many versions, and the variant endings illustrate the nature of the diverse readings. In the commonly accepted version of the story, after Rama had rescued Sita and brought her back to Ayodhya, numerous rumors arose about the questionable fidelity of Sita that had the effect of unsettling Rama. Though Rama realized that his wife was the very paragon of virtue untainted, and that she would not have submitted to the sexual advances of Ravana, in whose captivity she had remained for many years, some doubts began to creep into his own mind; besides, as a king, it was his duty to put to rest the anxieties expressed by his subjects. Consequently, he subjected Sita to a public test: if she could emerge from the flames of the fire unscathed, that would be the touchstone of her unimpeachable moral character. Sita passes the test (*agnipariksha*) with flying colors, and henceforth takes her place besides Rama, and together they preside over Ayodhya. In a variant ending, Sita is sent to pass the rest of her life at the hermitage of Valmiki, where she gives birth to the twins Lava and Kusa; and eventually, pleading with the earth, from which she is descended, to be her witness, Sita [the word means “furrow”] returns to the earth from where she had come forth. This can be seen as a reprimand to Rama, as a reaffirmation of the feminine principle against the masculinity of realpolitik. One recent and moving reinterpretation of the Ramayana by Ramachandra Gandhi suggests that the portion about the *agnipariksha* is not part of the story as it appeared in the oral tradition, being added at the instance of patriarchal men who came to exercise increasing influence in Indian society.

Even the character of Rama is not without its blemishes [see Rama]. Contrariwise, even Tulsidas’s *Ramacaritmanas*, which is the most patriarchal of the widely read versions, recognizes that Ravana was not without certain admirable qualities. Indeed, the tales about the Ramayana suggest a wonderful self-reflexivity. When Rama agrees to go into exile, he attempts to dissuade Sita from following him; she is advised that as a princess, accustomed to all the luxuries that life has to offer, the hardships of a meager and hard existence in the forest are not for her. But, as a Hindu wife, Sita suggests that she will willingly share her husband’s life, and that at this critical moment she cannot abandon him. The Indian writer Ananthamurthy has written about one version of the Ramayana, where Rama pleads with Sita to remain behind in Ayodhya; finally, exasperated by his presumption that women must not undergo the hardships of life, Sita says to Rama: “If in all other Ramayanas I accompany you, how can I not do so in this Ramayana.”

THE TEXT: The Valmiki or Sanskrit Ramayana contains nearly 50,000 lines of verse, and is much longer than both the Iliad and the Odyssey. The narrative is broken up into seven books, as follows:

1. Bala-kanda: the boyhood and adolescence of Rama;
2. Ayodhya-kanda: the court of Dasaratha, and the scenes that set the stage for the unfolding of the story, including the exchange between Dasaratha and Kaikeyi, and the exile of Rama;
3. Aranya-kanda: life in the forest and the abduction of Sita by Ravana;
4. Kishkindhya-kanda: Rama’s residence in Kishkindhya, the quest for Sita, and the slaying of Bali;
5. Sundara-kanda: description of the landscapes over which Rama roams, and the arrival of Rama and his allies in Lanka; sundara means beautiful, and this portion of the book has passages of lyrical beauty;
6. Yuddha-kanda, also known as the Lanka-kanda: the book of war: the defeat of Ravana, the recovery of Sita, the return to Ayodhya, and the coronation of Rama; and
7. Uttara-kanda: the “later section”, detailing Rama’s life in Ayodhya, the banishment of Sita, the birth of Lava and Kusa, the reconciliation of Rama and Sita, her death or return to the earth, and Rama’s ascent into heaven.

There are numerous translations of the Ramayana available in English. One popular, but extremely condensed, version — based on the Tamil of Kamban — is by R. K. Narayan (Penguin Books); in India, just as popular is the version, also in prose but longer, by C. Rajagopalachari (Bharatiya Vidya Bhavan). Another easily available abridged version in verse is by William Buck. The most scholarly, and complete, English translation of the Ramayana, is the multi-volume version by Robert Goldman, Sheldon Pollock, and others, published by Princeton University Press.

*****

Ramayana -1: The issue of mismatch of tithi and birth star of Rama

A major difference between dating the Ramayana and the Mahabharata is that the year of the Mahabharata war is very much etched in our system of Time whereas Ramayana is not. The year of Krishna leaving his mortal coils forms the cut-off year as that year forms the beginning of Kali Yuga – the Time scale we continue to follow. 5124 years having gone by the month of Mesha (Aries) in the Gregorian year 2024 CE, the year of Krishna leaving the world is easily calculated to be 3101 BCE. The Mahabharata war occurred 35 years before that, as is known from Gandhari’s curse of destruction of the Vrishni-s on the 36th year after the war. In four contexts, this duration has been mentioned in the Mahabharata thereby making it very clear that the war took place in 3136 BCE, thirty-five years before Krishna left.

The year name of the war is deduced as Krodhi – being the 36th year before the first year of Kali Yuga (Pramathi). The Janamejaya grant found in the possession of the Bhimanakatte Mutt further reiterates the first year of Kali Yuga as Pramathi.

This advantage of cross referential inputs either by the year name or the year number is not available in the case of Ramayana. However, Valmiki gives valuable information on the location of six planets besides the name of the month, tithi and the star of the day and even the lagna of birth.

Of these, the month and tithi will join every year. The star also will join once in a few years and not every year because the time taken by the moon to cross a tithi differs from the time taken to cross a star. A tithi is slightly longer than a star. By the time the moon completes a round of the zodiac, the sun also has moved at the rate of one degree a day. It crosses a star in 13 days and 8 hours (approximately). By the time the moon completes one round around 27 stars, the sun would have crossed two stars. When the moon comes around to catch up with the sun, two stars are thus crossed additionally.

As a result, the star – tithi match of a particular combine will be different month after month. For example, Rama was born in Shukla Navami with the moon in the star Punarvasu. This combination will change in the next month with the same tithi advanced by two stars. Therefore, the month is important for a combination of tithi-star to be the same. The month is determined by the position of the Sun. The Sun was exalted at the time of Rama’s birth as per Valmiki, which means it was in Mesha (Aries).

The foremost crucial input from Ramayana is the combination of Shukla Navami tithi in Punarvasu with the Sun in Aries. In reality, it is impossible to see this combination.

The problem in tithi-star combination with the Sun in Aries

To understand the problem, let us know the terminologies used. The birth time tithi was Shukla Navami which means the Moon was in the 9th tithi after Amavasya in that month. The moon joined Punarvasu on the day of Rama’s birth. Counting backwards to know when the Amavasya occurred in that scenario, we can know the position of the sun. Amavasya means conjunction of the sun and the moon. Once the moon leaves the sun (the disc of the sun is the limit), the 1st tithi called Pratipat starts. Each tithi will cover each star though it need not be from the beginning of the star. A star means a span of 13 degrees and 20 minutes. A tithi crosses a little more of this span in a day.

When we count back the Navami tithi (9th tithi) from Punarvasu star, the Amavasya must have occurred in Purva Bhadrapada. That means only if the Sun and the moon meet at Purva Bhadrapada, can the Navami tithi in Shukla paksha (waxing phase) coincide with Punarvasu star. This is shown in the following illustration.

Zodiacal signs	Pisces	Pisces	Pisces	Aries	Aries	Taurus																						
Stars	Pu.Bh	U.Bh	Re	As	Bh	Kr	Ro	Mr	Au	Pv	Pu	As	Ma	Pp	Up	Ha	Ci	Sv	Vi	An	Jy	Mu	Ps	Us	Sr	Dh	Sa	
Tithi-s	S+M		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	FM	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	No Moon																											
		12	13	14	N-M	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	FM	1	2	3	4	5	6	7	8
			9	10	11	12	13	14	FM	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	FM				

S = Sun, M= Moon, N-M= No Moon (Amavasya), FM= Full Moon Amavasya in P.Bh, 0 deg Pisces, Sun in Pisces on P.Vasu

In the above illustration, the topmost row represents the zodiacal signs. I have named only three signs which are relevant to our discussion. The second row shows the 27 stars. I started with Purva Bhadrapada because that is where the Amavasya occurred so that Shukla Navami can join Punarvasu (Pv). These two (tithi and star) are circled and highlighted. The Sun in Purva Bhadrapada or its further movement to Uttara Bhadrapada by the day of Shukla Navami – makes it to be in Meena rasi (Pisces) only and not in Mesha rasi as told by Valmiki.

Assuming that the Sun was in the last degree of Purva Bhadrapada at the time of Amavasya, it would move 9 degrees in 9 days, i.e., at the time of Shukla Navami. That brings the Sun to the 9th degree of Uttara Bhadrapada only. Four more degrees are there in Uttara Bhadrapada and 13.20 degrees are there in Revati, (the next star) which makes the Sun take 17 days to enter Mesha. When we move the moon across the tithi-s, the next conjunction (Amavasya) occurs in Ashwini star, when the Sun will be very much in Mesha as stipulated by Valmiki, but the 9th tithi doesn't coincide with Punarvasu. Shashti will be running on Punarvasu and the star Magha (Ma) will coincide with Navami. (This combination appears in 2024 when the Sun will be in Mesha but Punarvasu will start in the afternoon of Shashti and end in Saptami.) This is the issue.

To have the Sun Mesha at the time of Rama's birth, we can't have the tithi-star alignment. The alignment happens in Meena even now which has made people celebrate **Sri Rama Navami** in Meena month (Panguni) and not in Mesha (Chittirai). Seeing the impossibility to get the alignment, **Sri Rangam temple** observes the birth star of Rama in the month of Mesha. In many other places the Navami- Punarvasu combination in Meena maasa is treated as Rama's birth date.

The issue is why this discrepancy is taking place. How did the alignment happen in Rama's time and not now? If the alignment cannot be reproduced, how can we reproduce the exact date of Rama's birth?

Readers would have seen many writers suggesting a date of Rama's birth, claiming that they got it from the simulators. Ask them to show the tithi -star alignment with the Sun in Aries; they can't show it because all of them use the western astronomy simulator which does not consider the tithi-star alignment. Almost all of them looked at the simulators to see the placement of the planets and suggested a date. But those in the know of astrology will understand that even a small change of a planetary position will give wrong time. This is the converse of the theory that if the birth time differs a little from the original, the resultant planetary position will not be correct. The Panchanga features such as tithi, star, weekday and lagna further tighten the time that one cannot suggest some date.

The question, however, remains why the tithi-star alignment does not happen.

*****

10 Compelling Reasons to Visit the Ram Temple in Ayodhya

The Ram Temple in Ayodhya is not just a place of worship, it's a symbol of India's rich spiritual heritage and architectural grandeur. Nestled in the heart of Ayodhya, a city steeped in history and legend, the temple is a testament to the enduring legacy of one of India's most revered deities, Lord Ram. Whether you're a spiritual seeker, a lover of history, or an admirer of architectural wonders, this temple offers a multitude of reasons to visit. Here, we unveil the top 10 reasons that make the Ram Temple in Ayodhya a must-visit destination, each highlighting a different facet of this magnificent structure and its surrounding culture.

Now, let's explore these compelling reasons that make the Ram Temple in Ayodhya an unmissable experience.

1. **Historical Significance:** The Ram Temple stands at the believed birthplace of Lord Ram, a pivotal figure in Indian history and culture. Visiting the temple offers a connection to India's ancient past and its epic narratives.
2. **Architectural Marvel:** The temple is an exquisite example of traditional Indian architecture, showcasing intricate designs and craftsmanship. Its grandeur and aesthetic appeal are a visual treat for architecture enthusiasts.

3. **Cultural Experience:** The temple offers an immersive experience into Hindu culture and practices. It's a unique opportunity to witness and participate in traditional rituals and ceremonies.
4. **Spiritual Significance:** For those seeking spiritual growth, the temple, being a major religious site, provides a serene and contemplative environment conducive to introspection and meditation.
5. **Artistic Displays:** The temple complex is adorned with sculptures and artwork depicting scenes from the Ramayana, offering a visual storytelling experience of this epic.
6. **Economic Impact:** Visiting the temple contributes to the local economy of Ayodhya, supporting small businesses and the community that thrives around the temple.
7. **Educational Opportunity:** For students and enthusiasts of Indian history and religion, the temple serves as a live classroom, offering insights into the Ramayana and Lord Ram's life.
8. **Community Interaction:** The temple attracts visitors from diverse backgrounds, offering a chance to interact with different people, share experiences, and understand various perspectives.
9. **Photography:** The temple's majestic structure against the backdrop of Ayodhya provides a picturesque setting for photography enthusiasts.
10. **Peaceful Retreat:** Amidst the hustle and bustle of daily life, the temple offers a peaceful retreat, a place to relax, and rejuvenate in a spiritual environment.

A visit to the Ram Temple is more than just a religious pilgrimage; it's an exploration of history, culture, art, and spirituality, making it a must-visit destination for a wide range of interests.

*****

*